Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

Брой 39 ● 29 февруари 1972 ● 25 ст.

Издание на ЦС на БСФС

ЩЕДРА БЕШЕ МИНАЛАТА ГОДИНА ЗА НАШИТЕ ЩАНГИСТИ. ВЕДРО ЗАПОЧНА ЗА ТЯХ И ОЛИМПИЙСКАТА 1972 – НА КОНТРОЛНИ СЪСТЕЗАНИЯ ИЗТЪКНАТИЯТ НИ ТЕЖКОАТЛЕТ МЛАДЕН КУЧЕВ ПОВДИГНА 153,5 КГ И ПОДОБРИ С ПОЛОВИН КИЛОГРАМ СВЕТОВНИЯ РЕКОРД В КАТЕГОРИЯ ДО 67,5 КГ. НА ТЕЗИ СЪСТЕЗАНИЯ ЗНАЧИТЕЛНО СЕ ОБНОВИ И ТАБЛИЦАТА НА РЕПУБЛИКАНСКИТЕРЕКОРДИ– ДОБРА ОСНОВА НА НАДЕЖДИТЕ ЗА НОВИ РЕКОРДИ, ЗА НОВИ МЕДАЛИ...

ПЛОВДИВЧАНИ СЕ ГОТВЯТ ЗА БОГАТА ЖЪТВА ... стр. 2

БЕБЕТА, НА СТАРТ! стр. 6

БОРБАТА ЗАПОЧВА ОТНОВО

стр. 8–9

Пловдивчани се готвят за богата жътва...

СЕГА НЕГОВ СЪСТЕЗАТЕЛ ЩЕ ТРЯБВА ДА ИЗПЪЛНИ ЗА ПРЪВ ПЪТ САМ НОВ, СЛОЖЕН ЕЛЕМЕНТ И ГЕОРГИ КЕРЕМИДЧИЕВ Е ЦЕЛИЯТ В ТОЗИ МИГ. ОТ НЕГО МЛАДИТЕ ТРЕНЬОРИ МОГАТ ДА СЕ УЧАТ МНОГО, НО ПРЕДИ ВСИЧКО НА ВСЕОТДАЙНОСТ В РАБОТАТА.

Нищо не може да бъде по-мъдро от този стар, вечен урок, който ни дава земята – няма богата жътва, ако преди нея не са били добри оранта и сеитбата, грижите за почвата и за бъдещите кълнове... Няма богата жътва без търпелива работа, без опитна ръка, която знае кога какво е нужно...

Струва ми се, че тъкмо този стар, мъдър урок следват пловдивчани, когато са решили да правят в „Тракия" център на спортната гимнастика. Още не успели да се нарадват на зала „Чайка", а вече откриват и нова – на спортното училище – и дружеството започва строеж на трета, 70 метра дълга, за спортна и художествена гимнастика. Опитни треньори търсят бъдещите гимнастици между първокласници и второкласници в 40-о единно училище, в „Иван Вазов", „Петър Берон"... Други ги поемат в ученическата спортна школа до VI клас. От тези 400 гимнастици спортното училище избира най-талантливите, най-перспективните... Федерацията е снабдила Пловдив с най-модерните уреди. Условия – както сами пловдивча ни казват – на световно равнище. Сега остава и работата да бъде на световно равнище, за да видим и гимнастиците в елита...

Не очаквах, че тази зала може да бъде толкова интересна. Сега, в един „мъртъв" сезон, без състезания, „Чайка" е гъсто, плътно, непрекъснато населена. И макар че няма онези звезди, които обикновено привличат вниманието, останах с удоволствие няколко дни при гимнастиците на Пловдив...

– Защо не останете и този път до висилката – питах уж небрежно Валентин Хаджиев.

– Вече не е нужно.

– Не можете да си представите колко съм по-спокоен, когато зная, че сте наблизо.

– Мога да си представя, но сега трябва да го направиш сам.

Керемидчиев също би бил много по-спокоен, ако остане и сега, когато сложният елемент трябва да се изпълни за пръв път самостоятелно, но се отдалечава демонстративно спокойно. После не издържа, скъсява дистанцията, за да може да скочи, ако се наложи. Състезателят не е успял да забележи това скъсяване и едва когато е приземил успешно и вижда треньора до себе си, се усмихва хитро: сам ли скочих?

– Сам, разбира се. Не виждаш ли, че сега дойдох.

– Нищо не виждам. Нищо не мога да виждам.

– Хайде пак!

– Пак сам ли?

– Сам.

Сега вече треньорът си налага да не скъсява дистанцията и само по едно вдървяване на мускулите около челюстта може да се разбере, че и на него не му е лесно да посрещне този пръв, действително самостоятелен вече опит...

– Темпов отскок, ронгат и два флика! – командува Евгений Земсков и една серия от осем момчета прави цялата тази серия от упражнения стегнато, бързо.

– Стоянчо, направи го така, както никой не може да го направи!

Мъничко, слабичко момче се изпъва като струна и повтаря темпов отскок, ронгат и два флика в една съвсем друга амплитуда, в съвършено майсторски стил.

Едно друго, русичко момче повдига високо вежди, свива устни, поема дъх:

– И аз искам да го направя, както никой не го прави!

Земсков потиска усмивката с леко обръщане.

– Добре, Наско, опитай и ти...

Такава една покана обикновено се счита като специална награда за добрата тренировка. Отправя се рядко, за да има по-голяма стойност. Отправя я треньорът!

Треньорите, които работят с другите групи момченца, поглеждат често към Земсков. По искане на пловдивчани съветският треньор поднови договора си, но все пак ще дойде време да се върща в родината си, а трябва да се използува всичко, което този представител на съветската школа може да им даде. Та тук има и съвсем млади треньори, които и децата учат, и сами всеки ден нещо ново научават.

– Всеки учи отнякъде – казва Земсков. – Много бих искал да взема от Каракашянс знанията, техниката, умението да довежда състезатели във върхова форма тъкмо във върховия момент. Да бъда като Корелков тънък психолог, да зная как се изпраща гимнастик за победа. Да бъда като Смолевски човечен, обаятелен, спокоен, много спокоен, даже когато всички знаят, че не е... Сега, когато се занимавам с деца, иска ми се да бъда като Беляев, първия треньор на Воронин, който се върна отново към работа с друга група деца. Той умее да внушава като никой друг на всеки, че е бъдещият шампион на света. Децата тренират с тази мисъл и едновременно с това Беляев умее да им внуши, че никак не е необходимо да бъдат шампиони като пионери. Няма нужда да се бърза с победата, трябва да се усвои основата в тази възраст, да се търсят изяществото, стилът, да се научат да носят нещо свое още в най-ранните години.

Разбира се, зная, че не мога да събера всички тези добродетели у себе си, но съм благодарен на големите треньори, че са ми оставили големия стремеж. Все нещо ще мога да взема... За вашите млади, пловдивски треньори е много важно, че започват работа с Георги Керемидчиев. Това е треньор, от когото могат много да научат, но най-важното – любов към гимнастиката, всеотдайност в работата

– Какво мислите за нашата гимнастика?

– У вас по правило малко работят. И малко, и несериозно. Имате, разбира се, и изключения. Харесва ми много работата на варненския треньор Стефан Стаматов. Нямате добра основа, не обръщате достатъчно внимание на чистата игра, на добрата постановка. Много бързо гимнастиците минават от разред в разред. Клименко беше готов с майсторската програма още на 16 години, но го оставиха да се състезава при учениците. Не биваше да се изразходва преждевременно психически. Трябваше да узрее за голямата борба и спортните педагози имаха търпението да го изчакат. Сигурно и затова, когато потрябва, стана шампион.

– Какво ни пречи да подготвяме гимнастици на световно равнище?

– Сами си пречим – казва Георги Керемидчиев. – Не сме свикнали да мислим в перспектива. Ето и сега цялата федерация е вперила поглед в олимпиадата (изходът от която е предварително ясен на всички) и никой не помисля за световното първенство, на което сме домакини. С какво ще се представим на това световно първенство? Защо не отиде сега на олимпиадата един подмладен отбор, за да прегори в тази голяма битка, да има поголяма устойчивост през 1974 във Варна? И защо не останаха състезателите при личните си треньори? Старши треньорът можеше да оказва периодически методична помощ вместо това откъсване на състезателите за такъв продължителен период от естествената им среда, от семействата (което не стимулира, а затормозява)? На световното първенство в Любляна отидохме предварително психически бити!

Смятам също така, че много отрано се разглезват младите състезатели. Какво е това деца да шетат по Европа, пионерски отбор във Франция?... И защо федерацията отличава със стимули някои състезатели? Аз искам да ги поощри, тя може да направи това чрез дружеството. За да имат и малките, и големите, че имат само едно дружество. Че се състезават за него и от него получават оценката. Така ще се избегне тази нездрава атмосфера на подмамване, която е най-вредила не един способен спортист. Вече да се избегне може би и този пасивен случай, който ни засяга – когато присъствуваме на провала на Георги Тодоров, един талантлив гимнастик, който можеше да бъде силна фигура в олимпийския ни отбор и на земя, и на прескок. Защо Илич Ечев може да намери място между здравеняците от ВИФ, но ако иска да следва, задочно – беднага. Ако Пловдив можеше да запази състезателите, които е имал, щяхме да съставим сега цял национален отбор (и Райчо Христов е тренирал четири години при Керемидчиев). Присъствието на голям гимнастик в залата е много важно за малките.

Много неща, полезни за гимнастиката, могат да се видят и да се чуят в зала „Чайка". Но може би най-хубавото си остава този стремеж на пловдивчани да се подготвят за голяма, богата жътва. Тази прецизна работа и при тези, които едва сега проявяват в гимнастиката, и при майсторите. И сега, когато наблюдавам голямата отговорност в тренировките на малките, това старание всичко да бъде направено в стила на големите изисквания, ми се струва, че федерацията правилно е дала детска група на Земсков. Тъкмо там, в първите години, започват бедите ни и после късно да се наваксва. Затова добре, че младите пловдивски треньори, които имат амбицията градът им да бъде водещ център, могат да работят успоредно с този човек, донесъл опита на известни, доказали вече своята сила треньори...

Маргарита РАНГЕЛОВА

НУЖНО Е НЕ САМО УМЕНИЕ, ЗНАНИЯ. НУЖНА Е И РЪКАТА НА ТРЕНЬОРА, КОЯТО ТАЗИ ВЪЗРАСТ НАСОЧВА ВСЯКО ДВИЖЕНИЕ, ДАВА СИГУРНОСТ. А РЪКАТА НА ЗЕМСКОВ УМЕЕ ДА НАСОЧВА...

А НА КРАЯ НА ДЕНЯ ВСИЧКО СЕ ЗАПИСВА В ЛИЧНИТЕ ДНЕВНИЦИ...

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

Бе 1946 година. Току-що бяха заглъхнали оръдейните залпове от войната. Започваше първата мирновременна година. Победилият народ с неописуем ентусиазъм възстановяваше народното стопанство и разрухата от фашистките безчинства. Физкултурното движение също се преустройваше на социалистически основи. Тогава бях организационен работник в ЦК на Работническия младежки съюз (РМС) и в новоизградения Народен съюз за гимнастика и спорт. Същевременно бях активен спортист и шампион на България по ски. Работното ми време бе от 9 ч. сутрин до 20-22 ч. Тренировките си провеждах сутрин от 6 ч. до времето за работа.

Точно тогава дойде решението нашата страна да участвува на балканиадата по ски. В състава на националния отбор бях включен и аз. По това време за състезателите нямаше дори и краткотрайни лагер-сборове, всеки сам осигуряваше прехраната и екипировката си. А каква екипировка беше това... Аз карах ски от акациево дърво, направени от прочутия самоковски майстор бай Славе. Не беше по-добро състоянието и на моите колеги. Но тези неща тогава не ни вълнуваха. Всички бяхме обхванати от желанието да представим достойно родината. Като активен участник в антифашистката борба, като спортен деятел чувствувах своето представяне като отговорна политическа задача. Това бе първата балканиада, в която щяха да участвуват представители на нашата страна след народната победа.

Балканиадата се състоя на 9 и 10 март в Синая, Румъния. Нашият отбор бе в състав: Г. Дойков, Л. Врингов, Н. Дишков и Д. Дражев. Освен нас в състезанията участвуваха отбори от Румъния, Югославия и Унгария. Нашите усилия се увенчаха с успех. Особено съм радостен, че на мен като победител в Синая бе връчена сребърната купа с надпис „На най-добре класиралия се състезател". Измежду многото купи и медали в моята спортна колекция тази купа е от най-ценните ми награди. Тя донесе радост и национална гордост за българския народ още в първите години след победата на социалистическата революция.

В дните пред поредната балканиада по ски пожелавам на нашите състезатели да вложат всичкото си умение, воля и високо патриотично чувство, за да ни зарадват с нови успехи. Това ще бъде най-добрата отплата за големите грижи, които се полагат за тях.

Доц. Димитър ДРАЖЕВ
заслужил майстор на спорта

НА СНИМКАТА:
ЗАСЛУЖИЛИЯТ МАЙСТОР НА СПОРТА ДИМИТЪР ДРАЖЕВ И СЕГА ИЗПОЛЗУВА ВСЯКО СВОБОДНО ВРЕМЕ ЗА ПРЕЛЕСТНИЯ СКИ-СПОРТ

Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ" СОФИЯ

Пощенска кутия 797

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор – Недялко ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митьо ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Петър ХАДЖИЙСКИ, Ясен АНТОВ.

Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ

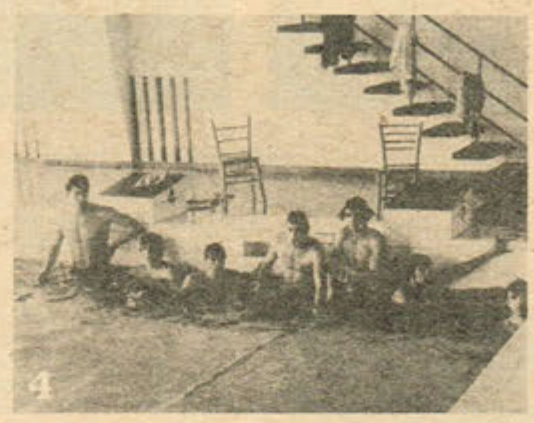
Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев" 20121

КАТО РЪКА С ПЕТ ПРЪСТА

1

2

3

4

5

Под немощното февруарско слънце на манежа край пазарджишкото ТКЗС националният отбор по модерен петобой имаше своята поредна тренировка. Конете пръхтяха радостно, сякаш опиянени от движението, и плетяха грациозно сложните шевици между препятствията.

– Шенкел, дай шенкел, Румене, – пробваше се майсторът на езда Стоил Ангов. – Отпусни повода! Така, хо-о-оп... Браво, браво, Емилияне! – не забравя да похвали и елегантната кобила за хубавия скок.

– Интересно забойте, Азмане, нали вече – помежда хронометъра старши треньорът на отбора Петър Петров. – Достатъчно, разседлавай! – обявява след малко той, а възбудената кавалкада изправява строя и поема към конюшнята... Ботушите и нагайките са сменени с шпагите и рицарските доспехи. Древното изкуство на д'Артанян е взаимосвързата пета на нашите петобойци и може би затова треньорите К. Сарджев и Тр. Димитров са така взискателни. Но и момчетата се стараят...

Синият екран на телевизора бавно угасва. След „порцията" крос в късния следобед (а днес тя бе „само" 18 км!) очите се затварят, но коментарите не стихват. След всеки финал в Сапоро бялата олимпиада сипеше изненади по-щедро от обилния японски сняг.

– А какво ли ще бъде в Мюнхен – сякаш на себе си промълви Велко Братанов. Погледите се оживиха – те гледаха Сапоро, но мислеха за Мюнхен...

– Ако изобщо стигнем дотам... – скептично подхвърли някой... Кошерът забръмча:

– Веднъж ли сме хващали самолета „в движение"?...

– И после на състезанието нервите се късат като паяжина – довърши Еманоил Азманов.

– Ти затова ли тормозеше коня последния път, та отбиваше на препятствието – засече го Иван Мушанов.

– Истина е. Но това са пет спорта, пет дни, пет пъти нагласа... А имаш само двадесет минути да опознаеш кон, който никога не си виждал...

– Какво да кажем за фехтовката – двадесет пъти в един ден трябва да се настройваш на психическа вълна... Да бяха поне пет туша, а то– едно мушкане и боят завършва – прекъсва го Мишо Андонов.

– А на другия ден с тази ръка трябва да стреляш точно – добавя полугласно Митко Марков, – да плуваш и тъкмо се „размекнеш" в басейна, хайде на крос...

– Ако искаш – шегува се Жоро Стоянов, – модерният петобой е спорт на мъжете. Английската кралица сигурно не напразно е казала, че истинският мъж мирише на пот, барут и кон...

– Леко няма, а в Мюнхен още по-малко ще го има... Но всичко зависи от нас. Нищо, че мнозина ни гледат с недоверие – вече сериозно поде Мушанов. – Да сме здрави и да се готвим както сега, пък каквото „шпага" покаже... А опитът е като апетита – идва с яденето...

– Сили имаме, взе думата най-сетне и „кормчията" на този ентусиазиран екипаж П. Петров. – След големите: СССР, Унгария и сега ГФР (като домакин), ние сме във втората група отбори – с Франция, Швеция, САЩ... Ако съберем 14 000 точки, което е напълно реално, може да се наредим сред шестте... В Токио Унгария с 14 170 т., а в Мексико Франция с 13 280 т. спечелиха бронзови медали. Главното сега е работата...

Работа... Да се достигне съвършенство в един спорт, съчетал пет дисциплини, различни като петте пръста на ръката, за да се слеят в един юмрук – межък, победен юмрук...

Стоян ГЕТОВ

1 ЛОВЕН ПАРКУР – ТАКА СЕ НАРИЧА ПЛЕТЕНИЦАТА ОТ 20 ПРЕПЯТСТВИЯ ВЪРХУ 600-МЕТРОВИЯ МАНЕЖ, КОИТО КОН И ЕЗДАЧ ТРЯБВА ДА ПРЕОДОЛЕЯТ САМО ЗА 1 МИН. И 40 СЕК.

2 ОГРАНИЧЕНИЯ ПРИ МУШКАНЕТО С ШПАГА НЯМА. ЗАТОВА ПЕТОБОЕЦЪТ ТРЯБВА ДА УМЕЕ ДА ПАЗИ ЦЯЛОТО СИ ТЯЛО.

3 НА ОГНЕВАТА ЛИНИЯ Е ГОРЕЩО, МАКАР ЧЕ В СТУДЕНАТА УТРИН ЖЕЛЯЗОТО „ПАРИ" РЪКАТА.

4 ПЕТ СЕКУНДИ ОТДИХ, ЗА ДА СЕ ЧУЕ ПОСТИГНАТОТО ВРЕМЕ В СЕРИЯТА, И ОТНОВО – МЕЖДУ КОРИДОРИТЕ НА БАСЕЙНА...

5 ЗА ДА СЕ ПРОБЯГАТ БЪРЗО 4000 М В ПОСЛЕДНИЯ ДЕН НА СЪСТЕЗАНИЕТО, ПРЕДИ ТОВА АЛЕИТЕ ТРЯБВА ДА СЕ КРЪСТОСВАТ МНОГОКРАТНО.

НАУКА И СПОРТ

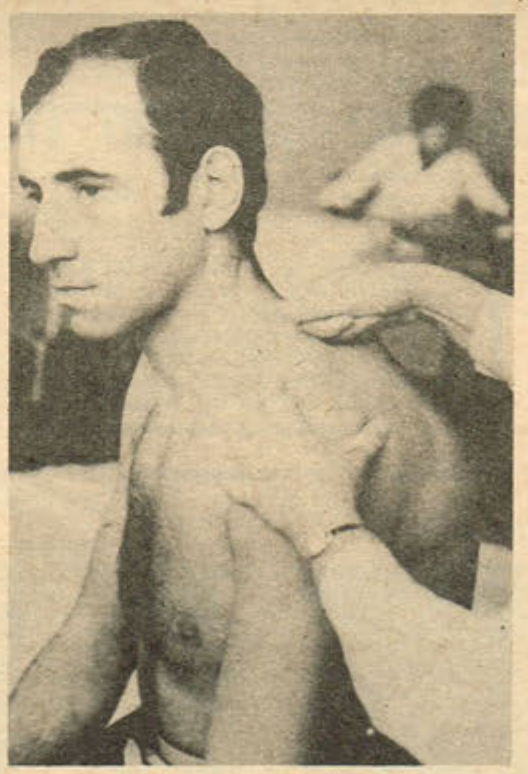
ФИЗИКАЛНИ СРЕДСТВА ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ СЛЕД ТРЕНИРОВКА ИЛИ СЪСТЕЗАНИЕ

ЗАДЪЛЖИТЕЛНО УСЛОВИЕ В СЪВРЕМЕННАТА ПОДГОТОВКА НА ВИСОКОКВАЛИФИЦИРАНИТЕ СПОРТИСТИ Е ТЕ ДА ЗАПОЧНАТ СЛЕДВАЩАТА ТРЕНИРОВКА ИЛИ СЪСТЕЗАНИЕ НАПЪЛНО ВЪЗСТАНОВЕНИ. ФИЗИКАЛНИТЕ СРЕДСТВА – МАСАЖ, ТОПЛА ВАНА, САУНА – КАТО ЧАСТ ОТ ЦЕЛИЯ КОМПЛЕКС НА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО ОБАЧЕ ИЛИ НЕ СЕ ПОЗНАВАТ ДОБРЕ, ИЛИ СЕ ПОЦЕНЯВАТ НА ПРАКТИКА ОТ РЕДИЦА СПОРТНИ СПЕЦИАЛИСТИ.

МАСАЖЪТ СЛЕД ТРЕНИРОВКА И СЪСТЕЗАНИЕ се използува най-често за поддържане добрите функции на тялото. Той е първата подготовка за следващата тренировка или състезание, като отстранява умората и разпадните продукти от обмяната на веществата. След това предназначението му е да повлияе на общото самочувствие на спортиста. Преди да започне този масаж, е необходимо тялото да се възстанови от понесеното по време на тренировката или състезанието значително натоварване, като се нормализират пулсът и дишането. Той е винаги по-ефикасен, ако се предхожда от топла вана, от 5-минутен горещ душ или от кратка сауна. Студеният душ или плуването в басейн с хладка вода правят възстановителния масаж неефикасен. След топлата вана или душ тялото трябва да запази за кратко време акумулираната топлина така, че да последва леко изпотяване. Спортистът с насапунисано тяло преминава в масажното помещение, което трябва да бъде топло, да има удобни масажни кушетки и в зависимост от числения състав на отбора – един, двама или повече масажисти, тъй като възстановителният масаж трябва да се проведе в кратко време след тренировката или състезанието.

Масажът се състои от силни поглаждания, разтривания и размачквания. Хватката на размачкването е най-добре действуваща и най-подходяща за случая, защото привежда в движение лежащите в дълбоките тъканни слоеве продукти на умората. Не е необходимо да се провежда цялостен масаж, а предпочитание трябва да се дава на онези части на тялото, които са били най-интензивно натоварени. Масажирането на крайника трябва да започне само след като мускулите му бъдат съвършено разхлабени. Един възстановителен масаж трае 15–20 мин., а доброто самочувствие след него е най-добрият критерий за резултата.

Друга разновидност на възстановителния масаж, която съчетава положителното въздействие върху организма и на топлата вода, е подводният масаж, който се извършва с помощта на мангентор. Към потопеното във ваната тяло се насочва водна струя, която се движи по хода на мускулните снопчета, по надлъжните оси на мускулните групи, по диагонални линии, както и кръгообразно и с ход на осморка. Налягането на струята се регулира посредством кран, отчита се на манометър и може да бъде от 0,5 до 8 атмосфери. Особеното предимство на водния масаж е, че масажираният лежи отпуснат в топлата вода и тогава дълбочината на въздействието на водната струя е особено голяма. За един цялостен подводен масаж на тялото са необходими 15–20 мин. След подводен масаж е наложителен

покой на легло поне още толкова време. За частичен масаж са достатъчни 5–10 мин., като почивка на легло не винаги е необходима. Никога не трябва да се подлагат на подводен масаж спортисти с пресни травми. При хематрози или хидропси в коляното той също трябва да се избягва, защото ставата реагира с оток. За сметка на това пък подводният масаж е ценно средство за лечение на по-стари увреждания като последица от хематоми, натъртвания, навяхвания, изкълчвания и т. н.

Тук му е мястото да поговорим и за възстановяването на спортистите след трудно пътуване с автобус, влак или самолет. Вместо масаж е по-добре да се приложи леко бягане и тренировка до изпотяване. Този вид на активното възстановяване освежава състезателите и подобрява самочувствието им, което не може да се постигне нито чрез бездействие, нито чрез масаж срещу умората.

САУНАТА Е СЪЩО ЕФИКАСНО СРЕДСТВО ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ. Тя представлява баня със сух горещ въздух, а не парна баня. Сауната е малко помещение, облицовано с дърво и мебелирано с дървени пейки за сядане и лежане (монтирани амфитеатрално на различна височина). В един ъгъл специална печка се напълва с камъни, които се загряват до висока температура. Температурата на въздуха в сауната варира от 60 до 120° С, като се увеличава с изкачването по различните „етажи" на пейките. Спортистът остава в тази атмосфера 8–12 мин. на всеки етаж, като преди всяко изкачване минава под студен душ. Чрез обилното изпотяване сауната е в състояние като никое друго средство да прогони продуктите на умората, разпадните вещества на обмяната и токсините, да намали напрежението и разхлаби мускулатурата. Смяната на топлия въздух със студена вода е един дразнител с най-висока ефективност, вследствие на който настъпва раздвижване на кръвта в цялото тяло. Но тъй като поради изпотяването се идва до загуба на витамин „С" и други соли в организма, след сауната се препоръчва пиенето на плодов сок. Особено добре се понася сауната след тежки състезания и тренировки, защото отстранява бързо не само умората, но и мускулните болки. Един-два дни преди състезание сауна не трябва да се използува.

Пиронен и Айкас (Финландия) са изследвали температурата на двуглавите мускули на ръцете след сауна. Отбелязали са значително покачване на температурата на мускула в покой, както и на мускула, възстановяващ се от статична или динамична работа. Изглежда, това е главният ползотворен физикален момент, осигуряващ значителното повишаване на обмяната и изгонване на продуктите на умората от мускула.

Доброто самочувствие след сауната е най-добрият метод за определяне на поносимостта и правилната дозировка. Все пак всеки спортист трябва да намери индивидуално подходящата доза, но винаги предозирането е нежелателно. Изглежда, че ползуването на сауна веднъж седмично оказва оптимално въздействие.

Д-р Никола КОЛЕВ

ОСВОБОЖДЕНИЕТО

Едно петвековно робство ни беше лишило от правото да имаме големи празници.

В Европа израстваха дворци и замъци, потомствени династии изсичаха върху порталите им семейни гербове и педантично записваха историята и празниците на своите родове. И освен от „благородство" те полудяваха от треска за злато.

В България израстваха планини от пожарища и погроми. Ние нямахме родови гербове. Гербове бяха бесилките и набучените на върлини хайдушки глави. Балкани и полета бяха побелели от костите на непокорните, а народът беше полудял от жажда за свобода.

Нямахме свой календар и свое право да запишем свидни дати и паметни събития. Хайдушките подвизи, обесването на Левски, саможертвата на Ботев, величието на Априлската епопея останаха само в паметта на народа. И когато светът беше отишъл далеч пред нас, България се изправи окървавена и разпиляна от мрака на пет века! Изправи се бедна и гола като новородено. Само още неутихналите пушеци от пожарищата скриха голотата ѝ от очите на света. И още без сили, и още без глас, тя записа върху едно знаме и върху една усмивка първия свой празник – 3 март!

Беше 1878 година!

Няма още и век оттогава. Възкръснала от вековната пропаст на времето, България от парче разорана и опустошена земя се превърна в земя на розите и песните, на правдата и възхода.

Този ден – 3 март 1878 година – ни спомня винаги един бряг – Шипка – и едно разкъсано от куршуми, кърваво от пролята в боя руска и българска кръв знаме – самарското! Два символа, които прокараха оная пътека от Волга до Балкана, оная пътека на великото братство между двата народа, което бе започнало векове преди това и остана за векове напред. Братство, споено с кръвта на стотици хиляди руски воини.

Днес на Шипка е спокойно. Самарското знаме е една от свещените ни музейни реликви, без които бихме се чуствували бедни. Пътеката от Волга до Балкана е вече огромна магистрала. Разстоянията между България и Съветския съюз станаха пътица завинаги за двата братски народа. Ние не ги измерваме с метри. Измерваме ги с чувства. Измерваме ги с гордост. Измерваме ги с признателност към нашите братя освободители, които ни дадоха 3 март – първия наш празник, – за да можем след Освобождението да запишем върху бялата риза на България още много светли дати и свещени празници!

Димитър ПОЛОМСКИ

ЧЕТИРИ ОТ СОФИЯ И ЧЕТИРИ ИЗВЪН СТОЛИЦАТА

Започнали в навечерието на празника на Съветската армия и завършили в навечерието на друга забележителна дата – годишнината от освобождението на България, – осминафиналните срещи от турнира за купата на великата армия освободителка предизвикаха интерес, който на много места (и там, където са „сродени" с големия футбол) бе задоволен.

Изненадите, които в известна степен съпътствуваха първия кръг, нямаха продължение във втория и третия. В края на краищата всичко „легна на мястото си" и борбата ще продължат четири софийски и четири извънстолични отбора.

Трудно е изведнъж да се направи равносметка на спортно-техническата стойност на отделните състави. Общо взето, те бързо влязоха във форма и може да се очаква, че още първите кръгове на шампионата ще бъдат играни с пълна сила. И това е нужно – двубоите с Полша от предолимпийския турнир не са кой знае колко далеч!...

Но на фона на добрите прояви на отделни реализатори (не всеки ден един футболист реализира 7 гола в три мача, какъвто е случаят с Петков) общата резултатност не бе от най-високите – в 24-те мача бяха отбелязани общо 52 гола, средно само по 2,16 на мач. Стигна се дори до куриоз във футболната практика – „Дунав" успя да се нареди сред четвъртфиналистите, като спечели с един вкаран гол (срещу „Ботев") цели 4 точки!... А всичко това безспорно не е в полза на нападателите, на тяхното добро име.

... Пратеници на „Старт" наблюдаваха повече от възловите срещи в осминафиналните групи. Най-силно впечатление им направи „Славия" – един състав, в който „реконструкциите" са довели до бойка единадесеторка; и „Берое", който трябва да положи усилия, за да коригира мерника на своите нападатели, сред които сега само Петков стреля точно; и ЦСКА „Септемврийско знаме", на чиято игра се спираме отделно.

А истинският облик на другите фаворити – на „Левски-Спартак" и „Локомотив" (СФ) – все още е загадка. И двата състава, сериозно засегнати от контузии, трябваше да обърнат повече внимание върху „скърпване" на съставите.

Но шампионатът започва. Всичко скоро ще стане ясно!...

В МАЧА „БЕРОЕ" – ИСТИНСКИ „БУКЕТ" ПРЕД ВРАТАТА НА „ЛОКОМОТИВ": ЗАБЕЛЕЖЕТЕ ТУК Е МУМЛЖИЕВ (9), АВТОР НА ДВА ГОЛА.

СНИМКА: Георги ПЕТРОВ

ВЪВ ВСЕКИ МАЧ НАПАДАТЕЛИТЕ НА „СЛАВИЯ" ПОКАЗВАХА МНОГО СТРЪВ КЪМ ПРОТИВНИКОВАТА ВРАТА...

СНИМКА: Йордан СКРИНСКИ

ГОЛМАЙСТОРИТЕ

Последният кръг в осминафиналните групи раздвижи голмайсторите (дори Жеков, който до този момент не бе записал името си в листата, изведнъж реализира два гола...), но Петков явно е решил да спечели купата на в. „Софийска правда".

Ето класирането на голмайсторите:

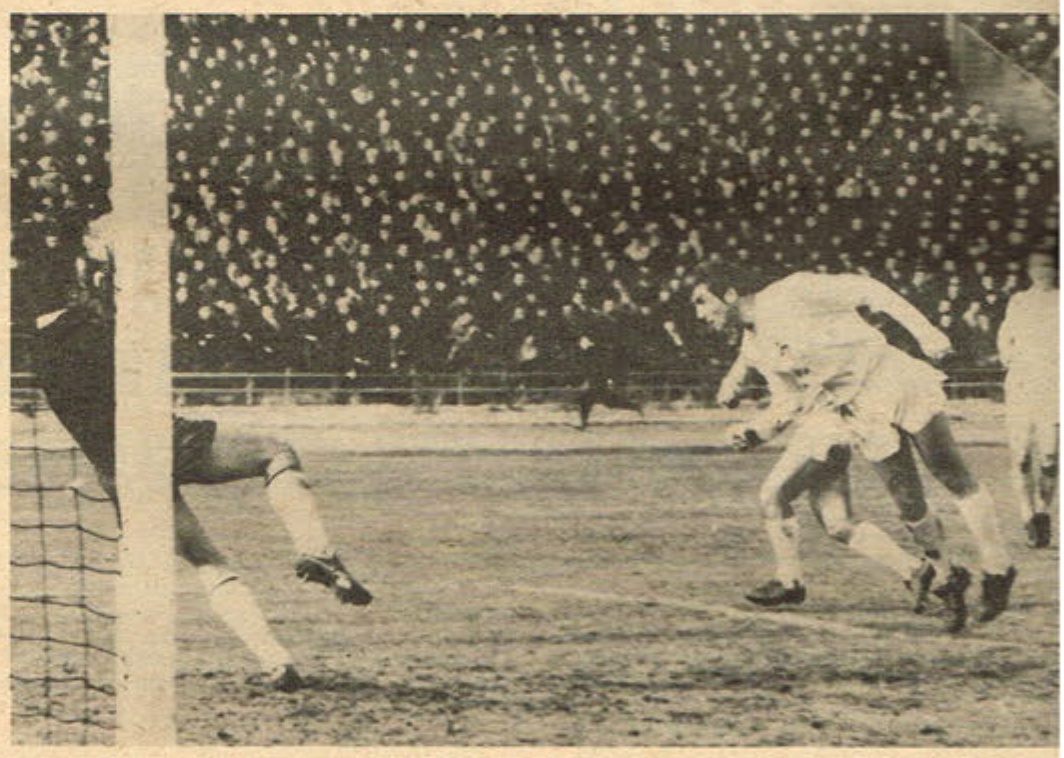
7 гола – Петков (Бер).

5 гола – Паргов (Мар.)

4 гола – Танев (ЖСК-Сп.), Марашлиев (ЦСКА), Миланов (Мар.)

3 гола – Янков (ЦСКА), Самоковлийски (Мар.), Митев (Ч.м.), Желязков (Сл.), Манолов (Ем.), Мл. Василев (Ак).

Интересно е да се отбележи, че от тези единадесет състезатели, засега водачи в класирането, пет няма да продължат борбата.

ВРАТАРЯТ НА „ЖСК-СПАРТАК" СТАЙКОВ БЕ ОТНОВО СИГУРЕН – ЗА ТРИ МАЧА ТОЙ ЛОПУСНА САМО ЕДИН ГОЛ.

СНИМКА: Емил МАНЛЖАРОВ

ЕДИН ОТ МНОГОТО И НЕ КАТО ТЯХ..

Двубоят „Локомотив" – „Берое" надхвърляше рамките на осминафиналните групи – знаеше се, че и двата отбора ще продължат борбата, важно бе кой ще е пръв. За да не се изправи пред такова препятствие, каквото е ЦСКА „Септемврийско знаме"... Двата отбора ясно съзнаваха това, макар че бяха с различно настроение: старозагорци с пълен състав и повдигнат тонус след голямата победа над „Лъсков"; софиянци – с ред контузии титуляри и без възможността да разчитат на головата разлика.

... Ако футболът не се играеше на голове, а победителят се определяше да речем, както в гимнастиката, фигурното пързаляне или бокса, съдиите безспорно щяха да дадат предпочитание на старозагорските футболисти. Те доминираха през почти всичките 90 минути на мача в един хубав, при това разнообразен темп, с постоянна смяна на късите и дълги подавания, с остри атаки или продължителна позиционна „обработка" на съперника, често с превъзходство в единоборствата. В играта на старозагорци (между двете наказателни полета!...) имаше наистина много от големия, от съвременния футбол. След мача „Берое" търсеше причината за това 1:3, което остана малко разбираемо, у съдията Страшников (той остави съмнение върху редовността на втория и третия гол във вратата им...); други хвърляха всичко върху Кръстев, който, така или иначе, бе безучастен свидетел при отбелязването на два гола, които не бяха от неспасяемите.

Истината обаче е другаде – беройци спечелиха двубоя във всички елементи, но го загубиха един от многото, който не е като тях – *умението да се бележат голове*. Мачът можеше да бъде решен и преди десетата минута – пред Киров Димитров се откриха от златни – по-златни възможности. Те ги пропуснаха. А това не беше единственото, което старозагорци не можаха да вземат...

И понеже головете, а не субективното мнение определя победителя във футбола, двете решителни точки на „Локомотив" бяха напълно заслужени. Още повече, че софиянци отново показаха, че веднъж принудени да се бранят „с зъби и нокти", са способни да покажат... зъбите си и пред другата врата. Имаше не само моменти, а цели периоди, в които четата на треньора Берков изнемогваше; и във всеки от тях намираше онзи миг, в който можеше да нанесе решителен удар. С неуморимата игра на Мумджиев, който бе и център-нападател, и „стопер", с остроумните ходове на Ивайло Гечиев, с рутината на Т. Колев, с разнообразието на Пацев.

И понеже играта на „Локомотив" бе по-близо до онова, което обикновено наричат футболен реализъм, победата му съвсем не бе незаслужена. И неочаквана...

РАСТЯХА НЕ САМО ТОЧКИТЕ

Нови Кричим, Пазарджик, Панагюрище. . . Една, три, пет точки. . . Такъв беше пътят на ЦСКА „Септ. знаме" към първото място в групата. Растеше не само точковият актив, растяха и достойнствата в играта на армейския отбор – от мач на мач, дори от полувреме на полувреме, ако изключим вторите 45 минути срещу „Ботев" (Враца), когато с човек по-малко, без отстранения от игра Денев, шампионите предпочетоха да не форсират събитията и себе си и се позатвориха в собствената половина, за да запазят вече оплетената кошница.

На стадиона в Пазарджик вече имаше футбол от добро качество за моя годишен сезон. Съпротивата на „Чардафон-Орловец" подложи на по-сериозно изпитание и защитата на армейския отбор. Ръководена от Пенев, който след кратката принудителна почивка отново бе в строя, тя се справи задоволително със задачите си, допусна през целия мач само 2–3 по-сериозни опасности. И ако това е нещо, което можем да смятаме за напълно нормално, играчите от предните ешелони моя път се помъчиха да заличат и последните съмнения, че по техен адрес може да се говори за нещо друго, освен за „пролетна умора". С повече и по-разнообразно движение, със смислени пасове и индивидуални ходове те намираха пред себе си пътища към противниковата врата и сериозно я заплашваха. Дори в периодите, когато явно по-активен бе отборът на „Чардафон-Орловец", всяка армейска атака се откроваше с барутния си заряд, носеше потенциална опасност. Наред с постоянната голяма активност на Аманасов по десния фланг, наред с по-честите опити на Якимов да влиза в комбинативна игра твърде важен момент бе и „пробуждането" на Жеков. У него имаше непрекъснат стремеж към движение и рационалност при всеки контакт с топката, отново се прояви с чувството си да заема добра стрелкова позиция. За подобрение може да се говори и у Марашлиев, и у Никодимов. Равномерно и стабилно в трите мача играха Гаранелов и Зафиров.

Идеално ли е всичко в армейския отбор? Такъв е въпросът, който сигурно вече се натрапва след толкова „розови" оценки. Едва ли някой би се наел да твърди така. Но основата, изходната база, изградена през зимните месеци, изглежда стабилна. Към всичко това, както сподели след мача треньорът М. Манолов, трябва да се прибави още по-голяма маневреност и бързо освобождаване от топката. А категорични оценки нека правим, когато ЦСКА „Септ. знаме" срещне по пътя си противник с по-остри зъби. Защото нито „Дунав", нито „Ботев", нито „Чардафон-Орловец" бяха в състояние да послужат за мерило, когато се оценяват достойнствата на един шампион.

Иван ЖЕЧЕВ
наш пратеник

ЯНКО ПЕЙЧЕВ ПРОСТРЕЛВА ВРАТАТА НА „ЧАРДАФОН-ОРЛОВЕЦ"

СНИМКА: Емил МАНЛЖАРОВ

А НА ЧЕТВЪРТФИНАЛИТЕ?

Читателите си спомнят, че преди прекъсването на борбата в осминафиналната група „Спарт" направи обещаващи прогнози за крайното класиране. В края на краищата бяхме изненадани – общо взето! – само от „Дунав" и от факта, че „Локомотив" изпревари „Берое".

Може би точно това ни подтиква да направим своите предвиждания за изхода от четвъртфиналните срещи през март, които ще се играят на неутрален терен. Всъщност четирите мача ще бъдат част от един общ, бихме казали, принципен двубой – софиянци срещу извънстоличните футболисти. Ще бъдат ли полуфиналите само софийски? Или ще има отбори от други градове, които ще се намесят в спора? По-възможно изглежда първото. . . Но е съвсем вероятно да има изненади, или най-малко – един неочакван резултат. Кой ли ще бъде той?

Дали няма да бъде в мача *„Локомотив" (Сф) – „Дунав"?* Не забравяйте, че русенци победиха през есента своя съперник в София, че столичани едва ли ще „съберат" всичките си сили до четвъртфиналите. Нещо интересно ще има в този мач – и двата състава показват възможностите си, когато . . противникът им „води" играта, когато могат да го изненадат.

Още през есента в София *„Берое"* показа, че има възможност да се преборе с *ЦСКА „Септемврийско знаме"* Вероятно този мач ще бъде оспорван, като степента на напрежението ще бъде определена от настроението на старозагорци – доколко те ще вярват в силите си. Но фаворити остават армейските футболисти. . .

„Левски-Спартак" или „Тракия"? Може би точно това е най-голямата въпросителна на четвъртфиналите. В този двубой не може да се говори за традиции, нито за места във временното класиране в „А" РФГ. До четвъртфинала „сините" вероятно ще бъдат в пълен състав (без вратаря Михайлов). И понеже – нали такъв е регламентът! – трябва да има победител, по-логично е по-нататък да продължи „Левски-Спартак".

„Славия" е безспорен фаворит срещу *„ЖСК-Спартак"*. „Белите" ни показаха, че с тях вече шега не бива, че те имат всички възможности да напомнят за силните си години в турнира за купата.

. . И така ние не открихме изненадата! Може би това ще сторят нашите читатели? Впрочем те могат да продължат прогнозите, като знаят, че на полуфиналите ще се срещнат победителят от първия с победителя от втория и победителят от третия с победителя от четвъртия четвъртфинал. . .

КОГАТО СЕ СЪБУДИ ЛЪВЪТ...

ПОБЕДНАТА „ПЕСЕН" В ИЗПЪЛНЕНИЕ НА ОСНОВНИЯ „КВИНТЕТ" НА ШАМПИОНИТЕ: ПАНДОВ (КАПИТАН), ПЕЙЧЕВ, ГОЛОМЕЕВ, ФИЛИПОВ, БЪРЗАКОВ. . .

„ЛИРИЖИРАН" ОТ ТРЕНЬОРА ВЕСЕЛИН ТЕМКОВ. . .

. . .СЪС „СОЛИСТ" АТАНАС ГОЛОМЕЕВ (11)

Преди първенството прогнозите бяха до скука единодушни: „Безспорно – „Академик"! Състав с равновесие в постовете, с височина и техника, с опит и самочувствие – като никой друг от участниците в тридесетия мъжки баскетболен шампионат на страната. Но също така като никой друг – отбор без треньор, без подготовка, без нерв и желание. Да ти е мъчно да ги следиш. И съперниците, убедили се от опит, че дяволът не е чак толкова черен, веднага взеха на прицел титлата. Разделиха се и мненията на „синоптиците": кой за ботевградския „Балкан", кой за „Левски-Спартак" не всички се отрекоха и от „Академик". И стана едно първенство, каквото отдавна не сме имали; което напълваше и препълваше залите; на което календарната програма не стигна, за да излъчи шампиона.

А шампион все пак стана „Академик". . .

. . .Доскоро ги срещах все кисели, обезверени. Три дни преди началото на финалния турнир ме изненадаха с категоричността си: „Слагаш ли бас – залагай за нас!" А още преди три дни друг човек бе изненадал мях – вместо към залата Веселин Темков ги поведе към. . . Копривщица. За да застанат под кишата редом до крехката екскурзоводка пред къщата на Любен Каравелов, за да се развълнуват от рецитацията на „Да се завърнеш в бащината къща" в дома на Димчо Дебелянов, за да се завърнат самите те от това гнездо на българщината пречистени, с настроение на другия полюс. Поел отбора съвсем неотдавна и вече не в най-добрия момент, без възможност по друг начин да навакса пропуснатото, опитният педагог и тънък психолог потърси „скрити резерви" в душите на възпитаниците си. Защото знаеше, че във всяка от тях дреме по един лъв. Въпросът беше той да се събуди. А заслужилият треньор В. Темков през дългата си практика, изглежда, се е научил как се будят лъвове. . .

И възкръсна у шампионите шампионското. Чрез ветерана по възраст и по стаж Кольо, който игра 15 секунди и вкара златния кош срещу „Левски-Спартак". И който за отбора е Кольо, но освен това – вече и архитект Аманасов. Чрез напрегнатия като метива Бързаков – пазил и опазил асове като Христов и Косев. Чрез Пейчев, който надмина себе си. Чрез Голомеев, Пандов, Филипов, Маринов, Дойков. . . За да спечелят златото за себе си и деветата титла – за своето дружество. Която и нему най прилича.

ДЕВЕТА ТИТЛА НА «АКАДЕМИК»

Завършилото републиканско първенство по баскетбол за мъже – сезон 1971/1972 г. – е тридесетото първенство на страната (първото е проведено през 1942 г., като през 1944 г. не е имало шампионат). То донесе деветата титла на софийските студенти, която е била притежание на още пет (все столични) отбора:

„АКАДЕМИК" (Сф) – 1957, 1958, 1959, 1963, 1968, 1969, 1970, 1971, 1972 – 9 пъти;
„ЛОКОМОТИВ" (Сф) – 1943, 1948, 1955, 1961, 1964, 1966 – 6 пъти;
ЦСКА – 1949, 1950, 1951, 1965, 1967 – 5 пъти;
„ЛЕВСКИ" (Сф) – 1942, 1945, 1946, 1947 – 4 пъти;
„СПАРТАК" (Сф) – 1954, 1956, 1960, 1962 – 4 пъти;
„СЛАВИЯ" (Сф) – 1952, 1953 – 2 пъти.

ИГРАЧ № 1

Правилникът на БФБ „номерира" баскетболистите от един тим от № 4 до № 15. Последният, номер 15, носи на гърдите си Георги ХРИСТОВ –, и върху зеления екип на „Балкан" (Ботев), и върху фланелката с националния герб. А всъщност е номер първи в ранглистата на федерацията.

– Честито, Гошо! И догодина – пак.

– Честити на „Академик". А на мене – когато станем шампиони. Може и догодина. .

– Ако отборът ти не е пръв, поне ти си пръв. Малко ли е?

– Нито съм чул, нито съм чел – от тебе научавам. Е, ако бях футболист, сигурно вече щях да знам за какво става дума. . А че не е малко, не е – имаме добри играчи и е трудно да си по-добър от тях.

– Тогава кои ще играят, ако ти си треньор на националния отбор?

– Румен Пейчев, Аманас Голомеев, Богомил Чанев, Георги Бързаков и. . . Георги Христов.

– И Пеле не поставя себе си, когато прави символичен тим. . .

– Но треньорът му го поставя. . А мене в такъв случай ме считай за „играещ треньор". . .

– От кого се възхищаваш?

– От Любомир Панов и Аманас Пейчински, от Ивo Данеу и Сергей Белов – от всички еднакво. А от моя треньор Иван Колев – малко повече.

– А какво обичаш?

– Да играя баскетбол, да следям футбол, да се занимавам с тригодишния си син.

– Наричат те „Белята". Защо?

– Беля съм. . . Но за противника. Та прякорът ще да е работа на пазачите ми – по двама-трима на мач. Но сигурно и характерът ми има малък дял. . .

– Нека занапред намаляват белите от характера за сметка на главоболията за противниците. . .

ШАМПИОНИТЕ

№ 4 – Христослав ТОДОРОВ: 23 г., 182 см, 77 кг, играе от 1962 г., в „Академик" – от 1969 г.;

№ 5 – Стефан ФИЛИПОВ: 29 г., 186 см, 76 кг, 214 „А" играе от 1958 г., в „Академик" – от 1966 г., майстор на спорта;

№ 6 – Пандо ПАНДОВ: 26 г., 194 см, 94 кг, 84 „А" играе от 1963 г., в „Академик" – от 1968 г., майстор на спорта, капитан на отбора.

№ 7 – Никола АТАНАСОВ: 30 г., 196 см, 92 кг, 31 „А", играе от 1958 г., в „Академик" – от 1961 г., майстор на спорта;

№ 8 – Петко МАРИНОВ: 23 г., 184 см, 76 кг, 7 „А" играе от 1962 г., в „Академик" – от 1970 г., майстор на спорта;

№ 9 – Илия ЯНКОВ: 24 г., 186 см, 74 кг, 19 „А", играе от 1963 г., в „Академик" – от 1968 г., майстор на спорта;

№ 10 – Валентин ШАРКОВ: 23 г., 182 см, 78 кг, 4 „А", играе от 1963 г., в „Академик" – от 1971 г.;

№ 11 – Аманас ГОЛОМЕЕВ: 25 г., 202 см, 100 кг, 102 „А", играе от 1963 г., в „Академик" – от 1969 г., майстор на спорта;

№ 12 – Георги БЪРЗАКОВ: 27 г., 185 см, 75 кг, 48 „А", играе от 1958 г., в „Академик" – от 1965 г., майстор на спорта;

№ 13 – Тончо ДОЙКОВ: 25 г., 194 см, 83 кг, 4 „А", играе от 1963 г., в „Академик" – от 1966 г., майстор на спорта;

№ 14 – Владимир РАДОСЛАВОВ: 21 г., 201 см, 102 кг, играе от 1965 г., в „Академик" – от 1971 г.;

№ 15 – Румен ПЕЙЧЕВ: 21 г., 202 см, 96 кг, 55 „А", играе от 1964 г., в „Академик" – от 1970 г., майстор на спорта;

№ 16 – Димитър САХАНИКОВ: 30 г., 187 см, 82 кг, 62 „А", играе от 1956 г., в „Академик" – от 1966 г., майстор на спорта;

Треньор: Веселин ТЕМКОВ

Материалите са написани от Петър ХАДЖИЙСКИ
Снимки: Янко ГЪРОВ

НЕОБИКНОВЕНОТО «КЛАСНО» НА III б

В стаята е напрегнато и тихо, както по време на класно упражнение. Заедно с преподавателя по български език Нинов наблюдаваме 30-те ученици (11 момчета и 19 момичета), съсредоточени като на важен изпит. С тази разлика, че сега двамата бяхме сигурни-опит за преписване няма да има. Под банките не стояха учебниците. Всеки мислеше сам за себе си. Искаше да каже своето мнение. Малко преди това Нинов правеше уговорки. Може би това неочаквано „писмено упражнение" ще объркa и смути учениците. Никой не ги е подготвял по този „предмет". Не са очаквали подобна тема.

Няма да забравя погледите им, изпълнени със съмнение, когато разбраха, че този, който е до техния учител, е журналист. Младежите като че питаха: защо точно ние? Дали няма нещо хитро скроено в цялата тази история?

Нямаше нищо хитро. Искахме да видим какво мислят за физкултурата и спорта в едно селско училище. Каква информация стига до тях, какви са предпочитанията им, как са се оформили... Попаднахме на СПТУ по селско стопанство в село Чомаковци, Врачански окръг. Училище като много други.

Дали ще успеят да напишат първото си и сигурно последно „класно" упражнение на такава тема? Преди да влезем в учебната стая на III-б, някои от преподавателите ме предупреждаваха да не се огорчавам, ако получа бели листа. Случвало се. Може би затова предложих анкетата да бъде анонимна. Който иска, може да се подпише, който не иска-не. Това като че окончателно успокои класа. Накрая получих 30 листа, плътно изписани, всички подписани. Струва ми се, че преподавателите имаха за какво да ми завидят.

По-късно, когато вече спокойно четях написаното, разбрах, че съвсем напразни са били всички опасения. Ясно и точно следваха констатациите, откровенията, признанията, надеждите...

Съвсем излишно е да съобщаваме колко са посочили като любим отбор „Левски-Спартак", колко ЦСКА „Септемврийско знаме". Достатъчно ни беше да видим, че и в Чомаковци е запазено това „генерално" деление. Имената на любимите спортисти? И тук учениците не правят никакво изключение. Направиха ни по-голямо впечатление други факти.

„Още като малък обикнах много спорта-споделя Тони Тонков. - Беше ми радостно да слушам за български спортисти, прославили страната. Тогава си задавах въпроса как се постигат тези върхове? После разбрах, че е нужен много труд, упорство, себеотрицание."

Момчетата пишат за първата си спортна любов- футбола. Всички са започнали от него, за да стигнат после до другите си увлечения-борба, джудо, плуване, лека атлетика, гимнастика, волейбол, хандбал, ски, фигурно пързаляне, бокс, хокей... Силата, издръжливостта, високият дух правят голямо впечатление на момчетата.

Как се ражда интересът към спорта? „Когато бях малък, големите момчета ме питаха от кой отбор съм? Още преди да зная какво е това отбор"... - пише Амид Азисов. За момчетата като че това отношение към спорта става „задължително" още с прохождането. Такава е мъжката атмосфера. Първо идва това от кой отбор си и след него „защо". И тези, които посочват като „свое" дружество ЦСКА „Септемврийско знаме", и другите, които твърдят, че са от „Левски-Спартак", се позовават все на едни и същи „неопровержими" аргументи: защото са най-силните, защото са най-добрите спортисти, защото с победите си над чуждите отбори ме карат да се чувствувам горд...

Радиото и телевизията, вестниците са единствената им връзка с големия спорт. Много малко от тях са присъствували на истинско голямо състезание. „Може би и аз мога да стана лъв крило като Иван Колев. Но мен няма кой да ме забележи. Няма кой да ми каже мога или не мога" - пише едно от момчетата. „При нас трябва да има също секции и специалисти, както при градските деца" - търси разрешението на този проблем друго. .. Вестниците, радиото, телевизията - тази единствена връзка със спорта - все пак оформят предпочитанията, критериите, идеала за спортиста, стремежа да приличат на най-добрите. Прави впечатление, че не само славата и блясъкът блазни тези момчета. Откровено и непринудено Ив. Иванов пише: „Искам да стана известен спортист не заради парите, апартаментите, славата. Щастлив ще съм, ако зная, че като състезател мога да допринеса за прославата на моята родина."

„Учителят по физическо възпитание се старае, иска да разнообрази часовете, но как, като нямаме физкултурен салон? Играем в класна стая, става прашно, неприветливо. А всеки от нас би искал да се потруди, да изпита силите си. Още повече, че спортът в никакъв случай не пречи на учебния процес. Според мен той помага, дава самочувствие и увереност..."- пише Ив. Величков. „Не бива да има нито едно училище без физкултурен салон независимо от това, дали е градско или селско. Навсякъде растат и се учат младежи и девойки. И на всички им е еднакво необходимо да спортуват" (Цв. Иванов)...

1. ЗИМА, СТУД И ВСЕ ПАК ПО-ДОБРЕ НАВЪН, ОТКОЛКОТО В ПРАШНАТА КЛАСНА СТАЯ.

2. А КОГАТО ВАЛИ ДЪЖД, ЧАСЪТ ТРЯБВА ДА ЗАПОЧНЕ ТАКА: ДА СЕ ИЗНЕСАТ ЧИНОВЕТЕ И ДА СЕ ОСВОБОДИ ТЕРЕНЪТ. ПОСЛЕ ДА СЕ ВНЕСАТ УРЕДИТЕ И ДА СЕ ОТВОРИ ВРАТАТА, ЗА ДА ИМА МЯСТО ЗА ЗАСИЛВАНЕ...

3. МОМЧЕТАТА НИКОГА НЕ СЕ ОТКАЗВАТ ОТ ЕДИН „СПОР" ПРЕД МАЛКИТЕ ВРАТИЧКИ.

Снимки: Емил МАНДЖАРОВ

В отговорите на момичетата всичко е по-р
ционално, по-обмислено, затова и малко
неубедително. Въпреки това вълнуващо. „
малка намерих своя идеал в спорта и струва
се, че мога убедително да го защитя, но сигур
няма нужда от това - пише Даринка Дикова
Художествената гимнастика е моят люб
спорт. Вярвам, че имам талант за този спор
и безкрайно съжалявам, че не мога да го дока
Трябва да се измисли нещо, което да разнооб
зява часовете по физическо възпитание, да сп
нат по-интересни..."

Художествената и спортната гимнастик
хандбалът и леката атлетика са предпочита
спортове на момичетата. И те си имаха свои
бимки: Мария Гигова, Нешка Робева, Румя
Стефанова, Красимира Филипова. .. И техни
препоръки са такива, каквито и на момчета
- условия за спортуване и повече спортни с
циалисти.

Не е нужно да прибавяме нищо към това, к
то ни написаха учениците от III-б клас
СПТУ по селско стопанство в с. Чомаков
Ако трябваше да поставя оценки, бих писал
всички отличен за откровеността, за желан
то им да станат като най-добрите спортис
от които се възхищават. Струва ми се,
преподавателите по другите предмети наис
на малко ми завиждаха, като видяха с каква
товност, с какво чувство на отговорност к
съм пишеше в този извънреден час то
необикновено „класно". Нямах никаква заслу
за това. Темата беше интересна, близка на
зи ученици. Както на всички момичета и мом
та...

Боян БОНЕ

ВСЕКИ УРОК ПО ПЛУВАНЕ ЗАПОЧВА НА СУШАТА... Снимки: Георги БУРМОВ

КРАКАТА ОЩЕ ПОТЪВАТ, НО В НАЧАЛОТО Е ВИНАГИ ТАКА

БЕБЕТА, НА СТАРТ!

А ПЪК КАКВО УДОВОЛСТВИЕ Е ДА СИ ПЛУВАШ НА ГРЪБ...

Не са чак бебета, но преди година повечето от тях горе-долу бяха. Точно тогава или ако искаме да сме пък съвсем точни, преди единадесет месеца едно развълнувано множество от родители, гости и официални лица стана свидетел на необичайно събитие. В 91- а целодневна детска градина в Коларовски район на столицата за пръв път в страната един детски дом откриваше своя закрит плувен басейн.

И понеже става дума за нещо създадено за първи път, не е безинтересна

ИСТОРИЯТА

Разказа ни я директорката на градината Сребра Трифонова.

– През есента на 1969 г. у нас се роди идеята да построим малък детски басейн. Тази идея намери пълна подкрепа от страна на родителите, харесаха я и в отдел „Просвета". Най-напред намерихме подходящо място – в помещението, отредено за сушилня. Проектът за строежа бе изготвен квалифицирано от един запален баща. Това ентусиазира останалите, заредиха се бригади за разбиване на съществуващата бетонна плоча, изкопаха се основите на басейна, изхвърли се пръстта. Работата довърши „Софжилфонд" при района. По този начин радостта за децата ни бе „купена" само за около 3000 лева. Средствата отпусна Комитетът за младежта и спорта. Сега вече имаме и преподавател.

Плувният басейн предизвика голям интерес. От другите райони на София, от Ямбол, Враца, Сливен, Търново, Стара Загора ни посетиха за обмяна на опит. Твърдо съм убедена, че басейн като нашия може да се построи във всички детски домове, които имат парно отопление или са свързани с ТЕЦ.

НАСТОЯЩЕТО

на един такъв „плувен център" е твърде приятно. В пълна спортна екипировка (хавлии, плувки, джапанки) с весел глъч, малчуганите слизаха към приземния етаж. Последвахме ги. Преподавателят по плуване Димитър Димитров ни покани да присъствуваме на едно от редовните занимания. Всичко е като при големите. Урокът започна в салона за физическа подготовка (на пет метра от басейна). Изряден строй. Следва това бегом, „жабка", ходом, подскоци. Движения с ръцете, имитиращи плуването на гръб, кроул. След 7–8 минути душ – и в басейна. Димитър Димитров твърди, че да се научиш да плуваш е по-лесно, отколкото да се научиш да ходиш. Неговите малки ученици доказаха верността на това твърдение.

След тридесетминутното образцово занимание, в което няколко минути са отделени за свободни игри, а през останалото време се изучават елементите на кроул, гръб и координация, нашите малки приятели предоставиха басейна на друга група свои другарчета.

В паузата от няколко минути преподавателят по плуване разказа, че работи с почти всички 120 деца, които посещават градината, разделени на групи от по 8 до 14. Всяка от групите провежда по 2-3 урока седмично. Децата са на възраст от 3 до 6 години и за всички плуването е станало на любимо занимание.

Напуснахме 91- а детска град
на убедени, че пред

БЪДЕЩЕТО

на плувния спорт има още мно
неразкрити възможности и мн
го нерешени проблеми, с които м
жем да се справим успешно. И
да бъдем напълно спокойни,
прекрасното дело, извършено
91- а детска градина няма да о
тане без последователи, посети
ме председателя на Коларовски
РНС Христо Матов.

– Напълно се убедихме – спод
ли той – в ползата от едно так
ва начинание. Ето защо през на
тоящата година възнамеряваме
да построим още 5 басейна в дет
ските градини на нашия райо

Оставихме др. Матов – той в
че се беше ангажирал с едно об
щание, че през тази година пов
че от 500 деца ще овладеят азб
ката на плуването. И още от вр
мата започнахме да правим ра
ни прости аритметични опер
ции и сметки. Колко хиляди нов
плувци може да имаме, ако се по
троят басейни „само" в една тр
та от детските градини на Бъ
гария...

Кънчо ЙОВЧЕ
Валентин ЯНЕ

АКТЬОР СЪС СЪРЦЕ НА СПОРТИСТ

„НЯМА НИЩО ПО-ХУБАВО ОТ ЛОШОТО ВРЕМЕ" – БЕЗ ДУБЛЬОР ПО СТРЪМНИЯ ПОКРИВ НА ХУДОЖЕСТВЕНОТО УЧИЛИЩЕ В ГДАНСК

ВСЯКА ВЕЧЕР, когато започваше някоя от първите тридесет серии на телевизионната поредица „На всеки километър", в кадрите, съпровождащи пътуляните надписи, го виждахме и него. Виждахме го в ролята на Войводата да скача от шлепа с пленените въстаници и под оловната градушка на куршумите да плува в голямата река, додето се спаси от смъртта. Има ли нужда да ви казвам, когато сами се досещате, че става дума за народния артист Георги Георгиев. Или – за Гец. Защото се познавам с него вече десет години и мога да твърдя, че всички, които го обичат, а те са толкова много, го наричат просто Гец. „Гец, здравей!" „Как е, Гец" „Спощи те гледах в новата ти роля. Чудесно!". . . Преди няколко вечери, след като дълго бяхме бродили по софийските улици „да ни вземе вятърът", отбихме се в едно малчко кафене.

– Ще ти разправя – каза ми той – как заснехме тази сцена. Тя няма, че бихали се снимам без дубльор.

Снимала на пристанището в Гдиня. „Пленените въстаници" очаквали съдбата си. И тъкмо пленява Войводата решил да обиди по шията във водата и да спечели въжета чрез бягство.

– Отплавахме се далече от шлепа и заплувах. Режисьорът беше ми казал – карай, докато можеш, и щом се умориш, лягай по гръб и аз ще те взема. И заплувах. Пред водата, над водата, „стреляха" по мене. Шест камери работеха от сушата. След двеста метра вдигнах ли гръб над водата и почивах. Чаках, чаках. „Гец, Гецо, от брега, ей сега идваме!" Аз пърхах лудо плуване и с периферното си зрение не ще и не ще да виждах. Най-сетне се досетиха за грешката.

ЗАПОЧНАХ НЕ СЛУЧАЙНО с моите срещи. Първият за мен има много и забележителни епизоди от Георги Георгиев. Важното тук е, че имаме, които звена спортни и актьорски отборна работа. Може би някои от съучениците ще я сменяха гимназия, отбори за душа сега за Гец, да си спомнят волноехвърлача, рекордьор на училището, или състезателя по дълго бягане, или десния бранител на гимназиалния футболен отбор. Защото това е бил все той – високият, здрав юноша, син на градинар от малкото селце Разпоповци, дошъл да се учи в околийския град. Наред с огромната любов към театъра в душата му ще си остане завинаги и привързаността към спорта.

– Аз играех крило в отбора на Театралната академия, когато бях студент. А по-късно и в отбора на Народния театър. – Тук той се усмихна: – Спомням си един мач с колегите ни от МХАТ на стадион „Васил Левски". Срещата се състоя пред петстотин зрители и завърши наравно – 2:2. . .

Но се заредили участията му във филми, за да достигнат днес до тридесет. И за да го гледаме в почти всички от тях в главни или първостепенни роли. Не ви ли е правило впечатление, че преобладаващата част от героите му са все морално силни и мъжествени, физически здрави и смели хора? Спомнете си го като Брата от „Първи урок", като Иван Дивия в „Стръмната пътека", като Младен в „А бяхме млади", като Капитан Липовски в „Златният зъб", като майор Хариев в „Цитаделата отговори", като партизанския командир в „Осмият", като Морис в „Няма нищо по-хубаво от лошото време."

– Как постигаш всичко това?

– Обичам да създавам герои, които да бъдат пример за подражание! Е добре, кажи ми тогава, мога ли да го направя убедително и ще бъда ли аз удовлетворен, чист пред себе си, ако позволя на някой друг вместо мене да се снима в трудни и рискувани моменти, с каквито е пълен животът на многогодишната нощ по стръмните покриви и високите комини. „Духаше леден вятър, обливаха ме с „дъжд". А бях съвсем леко облечен. . . Жалко само, че не всичко, което заснехме, намери място във филма."

– Спортуването – каза ми той – е изключително необходимо за филмовия артист. И то не само защото ще му е нужно за изпълнението на някоя приключенска роля. А защото спортът поддържа един чудесен тонус, едно благоразположение на духа. Дава възможност на артиста да се чувствува достатъчно укрепнал и силен. А това е особено важно.

Не го попитах, защото знаех: всеки ден, освен когато има нещо съвсем неотложно, той играе гимнастически упражнения, които

И се появи на екрана неговия Провокатор с килнат силно ка кет над едното ухо. Позволява му да избяга от скривалището. това, което Гец искаше да прес вучи, беше фразата: „Подай въж то! Да не се размотае!"

Режисьорът по дублажа каза, че досега това е първи сл чай в дългата му практика: а тист сам да настоява да си пре вучи, па макар и пет думи текс

Ето че споменахме и за на новите роли на Георги Георгиев киното и телевизията. А в те търа? Някои вероятно са го глед ли вече в ролята на Горан Заг ров в „Съдби човешки", на Зл тил – в „Боряна", на Тетерев –

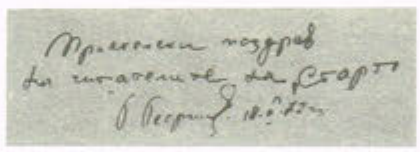
ГЕЦ В РОЛЯТА НА ПРИЛЕЖЕН УЧЕНИК: НАШИЯТ ИЗТЪКНАТ СПРИНТЬОР ЖИВКО ТРАЙКОВ МУ РАЗКРИВА ТЪНКОСТИТЕ НА НИСКИЯ СТАРТ.

А ИЗНЕНАДАНИ ОСТАНАХМЕ И НИЕ, КОГАТО ВИДЯХМЕ ГЕ С ТРЕНЬОРА ИВАН СЕИЗОВ ДА НАБЛЮДАВА ПОДГОТОВКАТ НА ЮНОШЕСКИЯ РЕКОРДЬОР ИВАН КОЛЕВ. . .

ПРЕД ЗАЛА „ФЕСТИВАЛНА"

– Приемете поздрав от читателите на „Спорт" В. Георгиев 18.9.77 г.

ЛЕКОАТЛЕТКИТЕ ОТ „ЛЕВСКИ-СПАРТАК" Г. ВЪЛКОВА И Р. ЛОЧЕВА ОСТАНАХА МАЛКО УЧУДЕНИ (НО РАДОСТНИ), ЧЕ ТОЗИ ПЪТ ТЕХНИЯТ ЛЮБИМ АКТЬОР ЩЕ БЪДЕ ЗРИТЕЛ, А ТЕ – ГЛАВНИ ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА В. . . РЕПУБЛИКАНСКОТО ПЪРВЕНСТВО НА ЗАКРИТО

го от героите ми, пък и животът на всички нас?

Ето защо трябвало да се овладее до съвършенство плуването, борбата, джудото, жиу-жицу. . . „Едно цяло лято се обучавах в езда на същия хиподрум, където нашият изтъкнат ветеран Крум Лекарски често идваше да язди. Ставах сутрин рано и с голямо желание усъвършенствувах до акробатичност ездата. . ."

Когато снимал „Златният зъб", се отказал от дубльор – сам скочил от движещ се влак. Снимало се през нощта и той трябвало да направи три дубъла. В полския град Гданск, при снимането на кадри за „Няма нищо по-хубаво от лошото време", отново му предложили каскадьор – поляк. И отговорът пак бил: „Сам ще го направя!" И вие навярно не сте забравили катеренето на Морис в

сам си е подбрал след консултация със специалисти. И после – крос в близката гора.

ПРЕДИ НЯКОЛКО ДНИ се качихме с него до Киноцентъра. Ва-

„Еснафи"; гледали са го като Й во в „Сияйна зора".

Понякога си мисля за Гец: к успява да се справи с всичко?

РАБОТЕН МОМЕНТ ОТ ФИЛМА „ОСМИЯТ"

леше мокър сняг и Витоша над нас изглеждаше като през бяла мрежа. А Гец искаше да ми покаже някои моменти от своята работа. Най-новият филм, в който той се снима, е „Татул" по едноименния роман на писателя Георги Караславов.

– Ролята ми не е много голяма – рече той. – Но това създава допълнително напрежение. Едно е героят ти да се появява на екрана в три четвърти от всички епизоди, друго – в три или четири епизода. При първия случай имаш време. Но при втория не можеш да си позволиш и за секунда две отпускане. Ако уважаваш себе си, разбира се. Макар че всеки артист, който истински се е зает с мая работа, не може да си позволи несериозност при каквито и да било обстоятелства и условия. Той няма оправдание.

През този ден Гец нямаше снимки в „Татул". Но преди седмица е озвучавал епизоди от новата си роля в телевизионната поредица „Мъртвецът се завръща".

– Искам да преозвуча едно място. Не стана както трябва.

освен това той е и народен пре ставител! Как успява да се спр ви с всичко и как намира време се откликне на разговор със зр тели, да гастролира в някой окр жен театър, да се срещне с при тел. И нито веднъж у мене не се загнездвало, па макар и за секу да, чувството, че той не ще у пее в някое от своите начин ния! Тогава аз го отъждествява с най-добрите от героите му филмовия екран – с Брата, с Мл ден, с Войводата, с партизански командир, със смелия разузнав Морис. Ето, казвам си, това Гец, раздаден на всички тях и – събрани в него.

Георги К. КИРИЛО

Снимки: Янко ГЪРО и фотоарх

БОРБАТА ЗАПОЧ

ПРОЛЕТНО ИНТЕРВЮ

ТЕМА НА РАЗГОВОР: футболът!

– Ще наблюдаваме ли през тази година по зелените поля на стадионите по-хубав футбол от този, който видяхме през есента?

Председателят на БФФ ДАНАИЛ НИКОЛОВ се усмихва. Той разбира, че поставяме въпрос, който интересува и вълнува безбройните приятели на футболната игра от цялата страна. И знае, че няма да бъде единствен. Предстои една толкова интересна, но и сложна, и трудна за българския футбол година. Тя поражда много проблеми. Добре, да побеседваме по някои от тях...

– Нашите най-добри отбори се представиха пред публика както в редица контролни мачове, така и в осминафиналните срещи за купата на Съветската армия. Но впечатленията от тях са съвсем бегли. Затова нека се върнем малко назад, към футболната есен. Каква е вашата оценка за нея, др. Николов?

– След есенния сезон на шампионата федерацията направи извода, че заедно с някои положителни моменти през есента се проявиха и редица сериозни слабости. Те показаха, че това, за което българският футбол бе критикуван в уводната статия на в. „Работническо дело“ и на XII пленум на ЦС на БСФС, не е изживяно и преодоляно, че са нужни по-сериозни усилия. Поради това федерацията разработи методическо указание за зимния подготвителен период. Тя задължи треньорите да разработят свои планове за подготовка, които бяха обсъдени и съответно коригирани. Чрез своите специалисти БФФ контролираше и подпомагаше работата с отборите.

– По този начин не се ли шаблонизира до известна степен подготовката на различните отбори?

– Федерацията даде само основните насоки. Треньорите имаха пълна възможност да изявят своите творчески виждания. Например БФФ препоръча двуседмична подготовка на планина. Но ЦСКА „Септ. знаме“ остана в София. „Тракия“ и „Лъсков“ не отидоха по-високо от Велинград.

– Имаме впечатление, че някои треньори и състезатели не са убедени в смисъла на някои контролни форми. Имаме предвид тестовете за общата, за скоростната издръжливост и бързина, които са дадени в методичното указание.

– Наистина някои проявиха известно неразбиране към тях. Но ние ще използуваме средствата, които са утвърдени от световната футболна практика. Случайно ли е, че тестът на Купър се прилага в големи отбори, включително и в бразилския национален отбор? Ние няма да се откажем от него, защото състезатели като Ат. Михайлов, Т. Геров, А. Никодимов, Пл. Янков, Шалдупов, Кр. Богданов, състезатели на Беро̀е, и др. не можаха да пробягат 3200 м за 12 мин. Ако не се сторят това, до 1 март ще бъдат лишени от състезателни права до покриването на места.

– Да се надяваме, че дотам няма да се стигне. Защото отборите и без това не разполагат с достатъчно играчи. Но лошото е, че няма и достатъчно състави със сравнително еднаква класа. Не ви ли се струва, че е тягостен фактът борбата за шампионската титла да се води само между два състава?

– Този факт тревожи и федерацията. Много по-добре ще бъде не 2-3, а 5-6, дори 7-8 отбора да се борят за званието „Шампион“. Тогава в първенството ще има напрежение, ще има стимули за подготовка на високо равнище. Мога да кажа, че БФФ все по-активно подпомага някои дружества за издигане на техните състави до нивото на най-силните. Това ще бъде сериозен принос за националния ни футбол, ще се отрази положително и при комплектуването на националния ни отбор.

– Растежът на един отбор се обуславя от притока към него на млади таланти. Не смятате ли обаче, че има известни задръжки, произтичащи от административните ограничения за преминаване на състезателите от един отбор в друг?

– Ние напълно основателно сме приели твърди нормативи, за да няма излишно и вредно преминаване на футболисти от един отбор в друг в една и съща група. Но същевременно федерацията е създала достатъчно добра възможност за млади таланти да преминават по един естествен път от отбори от по-долна група в отбори от по-горна. Например правилникът предвижда преминаването по на един играч от отбор от по-долна група в по-горна да става без разрешение. На практика това означава, че от 36-те отбора от „Б“ РФГ в „А“ група могат да преминат до 36 състезатели, без да е нужно разрешение от дружествата им. А като се вземе предвид и притокът от зоните и собствените юношески отбори, може да се твърди, че такава „вентилация“ е достатъчна за едно полезно обновление на съставите. За съжаление редица години се забелязваше едно друго явление – напливът на по-възрастни играчи от „А“ РФГ към „Б“ РФГ. Това вече не ще може да става; състезатели над 27 години нямат право да преминават в друг отбор.

– А какво бихте казали, др. председател, за онези млади състезатели, които биват картотекирани и след това приковавани към „дъската“ пейка. Същевременно в други отбори „мечтаят“ за такива като тях?

– Много деликатен въпрос. В повечето случаи това отразява свободното желание на самите млади футболисти. Голямото болшинство от тях не желаят да напуснат своите организации. От друга страна, въпросът за равностойните резерви има и положителна страна особено за издигане нивото на подготовката и представянето на титулярите. Липсата на силни резерви принизява съзнателното отношение на титулярите към тренировката, към изявите им в състезанията. Разбира се, дълг е на треньорите и ръководителите да следят най-внимателно за развитието на младите футболисти, да не го задържат и да дават път на талантите.

– Не е тайна, че съществуват добри отбори и футболисти в „Б“ РФГ, които не проявяват необходимия стремеж и заинтересованост да влязат в „А“ група. Как гледате на това явление?

– За състезателите от „Б“ групите в почти всички отбори са създадени добри условия за подготовка и развитие. На някои места те дори са поставени в по-изгодно материално положение, отколкото футболистите от „А“ група. Естествено, че при такава ненормална обстановка се притъпява стремежът към усъвършенстване, към намиране място в отбори от „А“ РФГ. И се получава парадокс: редица футболисти от съставите на „А“ РФГ се стремят да отидат в отбори от „Б“ групите. Очевидно това ненормално явление трябва да бъде ликвидирано. Федерацията вече взе редица мерки. Новият статут на играчите от „Б“ РФГ ще стимулира стремежа за растеж и влизане в „А“ РФГ.

– Известно е, че увеличаването на състава на „А“ група на 18 отбора предизвика много коментарии и противоречиви оценки. Пс този въпрос се дискутира сред приятелите на футбола и сега. Ние също не го считаме за приключен. Какво е вашето становище?

– По начало промени в системата на едно първенство трябва да се правят много внимателно и след обстойно и всестранно проучване. Действително сегашната система има свои слабости както по отношение броя на отборите в „А“ РФГ, тъй и по отношение на периодизацията на състезанията. В момента учебно-методичният съвет на федерацията работи усилено по тези въпроси. Освен това е сформирана група от обществени деятели при БФФ, които също проучват проблемите и ще дадат свое заключение и предложение.

– Кога можем да очакваме решения?

– Не по-късно от края на април. Но възможни структурни промени ще започнат да действуват едва след като са били обявени в наредбата за първенствата като предварително условие.

– Споменахте за евентуални промени в периодизацията на състезанията. Какво имате предвид?

– Известно е, че у нас има два състезателни периода – есен и пролет, съответно и 2 подготвителни периода, докато в някои от най-силните футболни страни той е един. Ние проучваме възможността да преминем към един състезателен период, което ще означава и един подготвителен период. Това е от голямо значение, тъй като ще можем да дадем на футболистите по-голяма почивка в средата на техните семейства и по-лесно ще се справяме с проблема за спортната форма. Но ще можем ли да играем без прекъсване през зимата или през лятото? Как ще се посрещне това от състезатели, треньори, публика? Ето проблема, който скоро ще обсъдим със специалистите.

– Накрая позволете ни, другарю Николов, един последен въпрос, който е от малко по-друга сфера. Отнася се до подготовката на националния ни отбор, който има сериозни изпитания тази година. На какви принципи ще се изгражда тя?

– На този въпрос би трябвало да даде отговор преди всичко старши треньорът на националния отбор Васил Спасов. Но доколкото това е една от големите грижи и задължения и за БФФ, ще взема накратко отношение. Настоящата година наистина е изключително важна за нас, тъй като е година на квалификация за олимпийския турнир в Мюнхен, а започват и квалификациите за световното първенство. Предстоят изпитания и на младежкия отбор. Положението у нас е усложнено поради факта, че националният и олимпийският отбор са идентични, че част от най-добрите ни младежи се предвиждат и за националния състав. Основният принцип, който сме възприели, е подготовката да се води преди всичко по дружествата.

– Няма ли да ни бъде много трудно с един отбор на два фронта? Какво ще стане, ако се класираме за финалния олимпийски турнир?

Тук председателят на федерацията отново се усмихва:

– Да стигнем дотам...

И ПРЕЗ ТАЗИ ГОДИНА ЛЮБИТЕЛИТЕ НА ФУТБОЛА ОЧАКВАТ МНОГО ОТ КАПИТАНА НА НАЦИОНАЛНИЯ ОТБОР И ФУТБОЛИСТ № 1 ЗА 1971 Г. ДИМИТЪР ПЕНЕВ.

СЪРЕВНОВАНИЕТО «ВОЛЯ ЗА ПОБЕДА» В ДЕЙСТВИЕ

Една новост на футболното първенство на страната за 1971–72 година е учредената от редакцията на илюстрования спортен седмичник „СТАРТ“ специална награда „ВОЛЯ ЗА ПОБЕДА“. Както бяхме съобщили в брой 31, тя ще бъде присъждана в края на всяко първенство на „А“ РФГ на онзи отбор, който е спечелил най-много срещи, след като в хода на всяка от тях съперникът е водил в резултата.

Това съревнование, което цели да възпитава у българските футболисти пълна непримиримост към загубите, да спомогне за култивирането у тях на стремеж към победата през всичките 90 минути на всяка игра, ще се разгори с пълна сила през настъпващия пролетен сезон, то наградата „ВОЛЯ ЗА ПОБ бе учредена в края на есенния д първенството. Въпреки това к нето ще стане с оглед на постиг то през двете части на шампио Ето и уточненото класиране есенния сезон:

1. „Черно море“	
2. „Етър“	
3. ЦСКА „Септ. знаме“	3
4. „Ботев“	2
5. „Берое“	2
6. „Спартак“	2
7. „Тракия“	1

В скобите са означени сре завършили наравно, след като тивникът е водил в резултата. до изравняване на резултата са гали още 7 отбора: „Левски–Спартак“ в 3 мача, „Черноморец“, „Д и „Локомотив“(Пд) в по 2 „Локомотив“(СФ), „ЖСК–Спар и „Академик“ в по един мач. Ос лите 4 отбора – „Славия“, „М „Лъсков“ и „Чардафон–Орловец“ били твърде индеферентни, к са губили мача, или пък съперн им е изравнявал, когато са водил зултата.

ВА ОТНОВО

НАПАДЕНИЕТО НА „СЛАВИЯ" В ДЕЙСТВИЕ!
ТО МОЖЕ ДА ИГРАЕ РЕШИТЕЛНА РОЛЯ. . . СРЕЩИТЕ ОТ ТУРНИРА ЗА КУПАТА НА СЪВЕТСКАТА АРМИЯ ПОКАЗАХА, ЧЕ ПРЕЗ ТАЗИ ГОДИНА „БЕЛИТЕ" ИМАТ СЕРИОЗНИ НАМЕРЕНИЯ И ЗА ЧЕЛНО МЯСТО В РЕПУБЛИКАНСКОТО ПЪРВЕНСТВО. КЪМ КАКЪВ МЕДАЛ СЕ СТРЕМЯТ: БРОНЗОВ... СРЕБЪРЕН... ЗЛАТЕН?...

ГОЛМАЙСТОРЪТ

Динко ДЕРМЕНДЖИЕВ, един от ветераните на групата на майсторите и един от най-резултатните състезатели в историята на българския футбол е начелов листата на голмайсторите след края на есенния полусезон.

Това безспорно не е изненада – пловдивският нападател има „членска карта" № 6 в „Клуб 150". Но неговото „застояване" на върха е показателно – голмайсторът вече не е „тесен специалист", а всестранен футболист, играч, който се проявява еднакво силно и като организатор, и като щурмовак, и като стрелец.

Няма да бъде леко на Дерменджиев в борбата за спечелване на почетното звание, носено досега в различните години само от 19 състезатели. Но ако го извоюва, това ще бъде ново доказателство (след Якимов през миналото първенство!), че за да бъдеш добър реализатор, е нужен и много опит, онова, което сме свикнали да наричаме рутина. . .

ЕДИН ИЗКЛ СЪСТЕЗАТЕЛ – СРЕЛКОВ, – ЧИЕТО ИМЕ СЕ ПОЯВЯВА ВСЕ ПО-ЧЕСТО В СЪСТАВА НА „СЕПТ. ЗНАМЕ" ТРЕНЬОРЪТ МАНОЛ МАНОЛОВ БЕЗСПОРНО РАЗЧИТА НА ВЪЗМОЖНОСТИТЕ МУ.

А СЪВРЕМЕННИТЕ ТЕНДЕНЦИИ

Трудно може да се твърди, че в последните години у нас има увлечение по въпросите на тактиката – други проблеми излязоха на преден план. Затова едва ли трябва да се съжалява – много често многобройните „схеми", „варианти" и пр. крият зад себе си слабости във физическата подготовка и техническото майсторство. . .

Но отсъствието на това увлечение доведе със себе си и злини. На първо място – стигна се до застой. И то в момент, когато схващанията и тенденциите в международен план са твърде неустойчиви, когато всеки сезон носи нещо ново. На този фон нашите отбори, в това число и най-добрите, все още изглеждат демодирани. И това се отнася за всички линии. . .

Да започнем от защитата. ЦСКА „Септемврийско знаме" разполага своите защитници в една линия, „търси" систематически изпадането на съперниците в засада. Срещу посредствени отбори, които разчитат единствено на контраатаки, този начин на игра дава резултати. Но когато противникът е силен, това на пръв поглед „предимство" веднага се превръща в слабост. „Левски-Спартак" пък шаблонно играе с „метач" – независимо от възможностите на другия отбор, терена или моментното съотношение на силите. Още по-закостеняла е играта на „Локомотив" (Сф) – Христакиев обикновено „бди", останал твърде зад гърбовете на своите съиграчи; този „стил Пику", остарял още преди няколко години, вече не се практикува дори от създателите си в „Интер" и Италия.

За играта на средната линия вече стана дума в „Старт", за да има нужда от повторно разглеждане – за нашите състави богатството, което представлява играта с трима футболисти в средата на терена, е все още неразработена мина. . .

Не е по-различно положението и в нападение. В стремежа си да разрушат шаблоните, повече от отборите стигнаха до макъв „универсализъм", който заличи в голяма степен характерното за всеки един от тях; желанието да се играе разнообразно доведе до практикуването на такива ходове, които нямат много допирни точки с възможностите на даден състав. И в същото време се прави твърде малко за използуването на силните му страни. (Колко хубав пример в това отношение ни дадоха московските динамовци! И те се стремяха да не повтарят ходовете си, но всички действуваха с една постоянна мисъл – да създават възможности на своите нападатели и на първо място на Еврюжихин за остро и резултатно врязване към вратата.)

. . . Дълго още може да се говори в същата насока; могат да бъдат дадени много примери. Многословието тук не е нужно. Защото е съвсем ясно, че наред с рязкото подобряване на физическите качества на нашите футболисти е нужна и ежедневна работа за изработването на собствен почерк на всеки отбор, подчинен, разбира се – това е изключително важно! – на най-съвременните тенденции във футболната игра.

Защото изоставането от тези тенденции крие не по-малко опасности, отколкото пренебрегването на сегашните (и утрешните!) изисквания както по отношение на физическата подготовка, така и към останалите елементи на играта.

Митьо ЕКСЕРОВ

КОГАТО КОНТУЗИИТЕ СА МНОГО

През зимната почивка в редакцията се получиха няколко писма с приблизително еднакво съдържание. Много наши читатели се интересуваха за състоянието на дясното крило на „Левски-Спартак" Цветан Веселинов. Питаха защо той толкова често страда от контузии. И задаваха със загриженост въпроса: „Докога Веселинов няма да оправдава надеждите, които му се възлагат? Докога ще бъде само кандидат за националния отбор?"

Съобщихме на Веселинов за тези въпроси. Ето отговорите му:

„Аз съм един от състезателите, които отсъствуват много често от срещите за първенство. Причината е всеизвестна – много често трябва да лекувам травми. Защо ги получавам? Много често си задавам този въпрос. Мисля, че съм намерил верния отговор.

. . .Преди години, още в юношеския отбор, подценявах загряването – мислех, че то ще се отрази зле на играта ми. Така дойдоха първите контузии. Знае се, че често в играта стартирам рязко, трябваше да преживея няколко разтежения. С годините разбрах значението на минутите преди всеки мач, загрявам се много старателно и нямам подобни контузии. Остана обаче другото – като юноша бях оперира от мениск. Лечението премина успешно, но това коляно стана за мен истинска ахилесова пета. Някои от защитниците знаят това и сякаш нарочно насочват брутални действия именно към него.

Моята голяма мечта е да играя в „А" националния отбор. Искам и през тази година да участвувам в олимпийския турнир, да вкарам важни голове, както беше преди четири години в Мексико. Вече съм на 24 години и знам много добре, че нямам никакво време за губене.

Вярвам, че мога да се преборя с Младен Василев за място в „А" отбора. Стига отново да не бъда принуден да се лекувам.

И нещо друго – крила като мен зависят изключително много от подаванията на другите, особено на полузащитниците. Ние не струваме много, ако не получаваме такива топки, които позволяват да използуваме бързината си. Мисля, че с всяка година нараства все по-ясно желанието си да играя за другите; иска ми се и те да не ме забравят. . . Вярвам, че ако днес хората от средата на терена ме „търсеха" така, както правеха това Христо Илиев и Ивайло Георгиев, щях да бъда по-полезен за свои отбор."

ЕТО ПРЕЗ ТАКАВА „ПЛЕТЕНИЦА" ОТ КРАКА ТРЯБВА ДА МИНАВАТ НАПАДАТЕЛИТЕ НА ВЕСЕЛИНОВ ТОВА ЧЕСТО СТРУВА ТВЪРДЕ СКЪПО. . .

		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
1	ЦСКА.СЕПТ.ЗН.	●	0:1	0:0	4:2	1:1	3:1	4:1	11.III	14.V	6:1	3:2	18.VI	4:0	27.VI	24.V	25.III	11.VI	22.IV
2	ЛЕВСКИ-СПАРТАК	24.VI	●	4:0	4:0	20.V	3:0	1:0	1:1	19.III	1:0	14.VI	14.V	4.VI	2:0	2.IV	2:1	22.IV	4.III
3	СЛАВИЯ	14.VI	29.IV	●	1:1	8.IV	1:3	2:1	4:1	5.III	2:0	4.VI	1:0	20.V	2:0	19.III	3:0	1.IV	24.VI
4	БЕРОЕ	29.IV	11.III	27.VI	●	1:2	11.VI	18.VI	2:0	2:1	6:2	8.IV	4:0	25.III	1:0	2:0	3:2	4:0	20.V
5	ЛОКОМОТИВ СФ	2.IV	2:1	0:2	24.V	●	17.VI	1:1	0:0	10.VI	22.IV	5.III	1:2	2:1	0:2	27.VI	19.III	2:0	14.V
6	ЖСК СПАРТАК	20.V	25.III	11.III	0:0	1:3	●	27.VI	5:2	15.VI	4:0	29.IV	2:0	8.IV	2:0	0:0	1:0	6:0	4.VI
7	ЕТЪР	4.VI	8.IV	25.III	3:0	11.III	1:0	●	3:1	24.VI	1:2	20.V	3:2	29.IV	4:1	5.III	2:1	2:1	14.VI
8	ЧЕРНОМОРЕЦ	1:2	11.VI	24.V	2.IV	24.VI	22.IV	14.V	●	4:0	19.III	1:0	4:1	18.VI	2:1	2:0	5.III	4:1	2:0
9	БОТЕВ	1:2	0:3	2:1	4.VI	2:1	4:3	4:0	8.IV	●	20.V	3:1	11.III	6:2	25.III	18.VI	29.IV	27.VI	4:0
10	МАРЕК	8.IV	27.VI	18.VI	14.V	0:0	24.V	11.VI	0:0	2:1	●	25.III	0:0	11.III	1:0	0:0	2:1	3:0	1:0
11	ТРАКИЯ	19.III	2:1	3:4	2:3	1:2	3:1	1:0	27.VI	22.IV	4:0	●	11.VI	2:0	18.VI	14.V	1:1	24.V	2.IV
12	ДУНАВ	0:0	1:1	22.IV	5.III	29.IV	19.III	2.IV	4.VI	2:0	24.VI	1:1	●	2:0	20.V	4:1	14.VI	1:0	1:1
13	ЧЕРНО МОРЕ	5.III	3:1	2:1	0:1	14.VI	1:1	2:1	1:1	2.IV	5:1	24.VI	24.V	●	11.VI	22.IV	3:0	14.V	19.III
14	ЛЪСКОВ	0:1	24.V	14.V	19.III	4.VI	2.IV	22.IV	14.VI	1:0	5.III	3:2	3:1	2:0	●	0:0	24.VI	3:0	1:1
15	ЛОКОМОТИВ ПД.	0:2	1:1	0:2	14.VI	0:2	24.VI	1:1	29.IV	2:1	4.VI	2:2	25.III	2:2	8.IV	●	20.V	11.III	1:0
16	ЧАРДАФОН ОРЯ.	0:0	18.VI	11.VI	22.IV	0:0	14.V	24.V	1:0	1:1	2.IV	11.III	1:0	27.VI	3:0	1:1	●	0:0	0:2
17	СПАРТАК	0:1	0:3	2:1	24.VI	25.III	5.III	19.III	20.V	2:2	14.VI	1:0	8.IV	1:0	29.IV	2:2	4.VI	●	4:2
18	АКАДЕМИК	2:3	1:4	0:2	3:0	1:1	2:1	0:0	26.III	23.V	29.IV	0:2	27.VI	1:2	12.III	11.VI	8.IV	17.VI	●

ВЪВ ВОДОРАВНИТЕ КОЛОНИ СА НАНЕСЕНИ РЕЗУЛТАТИТЕ НА ВСЕКИ ОТБОР ПРЕЗ ЕСЕНТА И ДАТИТЕ ЗА СРЕЩИТЕ МУ КАТО ЛОМАКИН ПРЕЗ ПРОЛЕТТА; ОТВЕСНО – РЕЗУЛТАТИТЕ ПРЕЗ ЕСЕНТА И МАЧОВЕТЕ МУ ПРЕЗ ПРОЛЕТТА КАТО ГОСТ.

ГОЛЕМИТЕ ГОВОРЯТ

1. КОЯ Е ГЛАВНАТА ПРИЧИНА ЗА ВАШИЯ УСПЕХ? КАКВО БИХТЕ КАЗАЛИ ЗА ОСНОВНИТЕ СИ СЪПЕРНИЦИ?
2. ЗАЩО СТЕ ИЗБРАЛИ ТЪКМО ТАЯ СПОРТНА ДИСЦИПЛИНА? КАКВО ЛАВА НА ЧОВЕКА ВАШИЯТ СПОРТ?
3. ПЛАНОВЕТЕ ВИ ЗА БЪДЕЩЕТО?
4. ОБЩОТО ВИ ВПЕЧАТЛЕНИЕ ОТ ИГРИТЕ В САПОРО? АТМОСФЕРАТА, ОРГАНИЗАЦИЯТА, СПОРТНАТА БОРБА?

ЗА ОЛИМПИАДАТА И ОЩЕ НЕЩО

С тия въпроси специалните кореспонденти на АПН в Сапоро СЕРГЕЙ ПОПОВ и АЛЕКСЕЙ СРЕБНИЦКИ се обърнаха към четирима от съветските спортисти, които се завърнаха от зимната олимпиада с медали. Едни от тях имаха по-големи, други по-малки успехи, но в случая това не е най-важното. Нека чуем думите им, които хвърлят мост между олимпийските игри в Сапоро – най-значимото спортно събитие през тая зима – и бъдещето.

ВЯЧЕСЛАВ ВЕДЕНИН

златни медали в бягането със ски на 30 км и в щафетата 4х10 км, бронзов медал на 50 км

1. Всеки спортист ще каже, че дължи успехите си на редовните, целогодишни тренировки. Уверен съм, че не бих постигнал победите си без помощта на Павел Колчин, моя треньор. Трябва да призная, че във взаимоотношенията си с него не винаги съм бил идеално послушен ученик. Струва ми се, че до олимпийските успехи ме отведе тъкмо опитът на ветерана Колчин, умението му да ми помогне с думи и дела в момента, когато тая помощ е особено необходима. Разбира се, имаше значение и любовта ми към ските. . . Съперниците? Предварително бе известно, че особено силни са бегачите от ГДР и скандинавците, преди всичко норвежецът Тилдум. Това бе потвърдено и в самите състезания. Жалко, че Герхард Гример се разболя и не можа да стартира.

2. За мене ските са радостта и трудността на борбата – своеобразната, „самотна" борба. Ще се помъча да обясня: бягаш по пистата сам, зрители има само на финала. А често не виждаш и съперниците си. За да спечелиш, както е прието да се казва, трябва да се бориш със себе си по цялото състезателно разстояние. Разбира се, не можах да осъзная веднага всичко това...

3. Най-близките ми планове са да взема изпитите от поредната сесия в института. Уча в трети курс във филиала на Смоленския институт по физкултура. Там са учили много известни спортисти: кънкобегачът Олег Гончаренко, лекоатлетът Николай Дутов и други. Що се отнася до спорта, за мене сезонът още не е завършил.

4. Не съм новак в олимпиадите, но възбудата, веселието, новите познанства, дружеските срещи и разговори – тая атмосфера, която особено тънко чувствуваш, след като стартовете са отминали, никога не може да изглежда делнична за тебе. Игрите в Сапоро бяха организирани добре – имам предвид и бита в олимпийското село, и качеството на пистите за бягане. Но все пак Япония не е Скандинавия. Трибуните на старта и финала съвсем не бяха пълни.

ГАЛИНА КУЛАКОВА

златни медали в бягането със ски на 5 км, 10 км и в щафетата на 3х5 км

1. Главната причина е ясна: не случайно в последно време повечето състезания се печелят от съветски бегачки. Тайната е в челните позиции на съветската школа. За да отговоря на въпроса за съперничките, трябва да посоча едновременно Олюнина, Мухачова и. . . всички момичета от нашия отбор. Но какви съпернички са те? Която и от съветските бегачки да спечелеше, щях да съм страшно радостна. Най-важното е златните медали да бъдат наши! Естествено изпитвам голямо уважение към Шиколова от Чехословакия и финландката Кайосмаа. От тях очаквах това, което стана – че ще се борят най-упорито за олимпийските медали.

2. Ските са не само спорт и състезания, но и добър отдих. Има ли нещо по-хубаво от гората и тишината? Не обичам шума на големите градове. . .

3. Не виждам как бих живяла без ските – след краткия заслужен отдих идват нови стартове. И колкото повече са, толкова ми е по-хубаво, по-интересно. Имам и лични планове. Време е да се омъжа.

4. В деня преди старта на 10 км падна толкова много сняг, че дори започнахме да се страхуваме за пистата. Но на сутринта я видяхме чиста, идеално подготвена. Разбира се, така е винаги и навсякъде. Но все пак тая малка подробност е още едно доказателство за предвидливостта на домакините и за желанието им олимпиадата да мине възможно най-добре. На всяка крачка в Сапоро чувствувахме тия грижи.

ВАЛЕРИЙ МУРАТОВ

бронзов медал на кънки-бягане – 500 метра

1. Може да изглежда странно, но бих искал да говоря не за успеха, а за. . . неуспеха си. Естествено, че съм щастлив. Нали от времето на моя треньор Евгений Гришин съветските кънкобегачи не са имали нито една олимпийска награда в спринта. Радостен съм, че не подведох другарите си. Но да си призная, мечтаех за повече. . . На пресконференцията Ерхард Келер каза, че при идеални условия е виждал мене на второ място, а шведа Бьорнес – на трето. Бях поласкан да чуя тия думи от устата на шампиона. Но мисля, че въпреки твърдичкия, несвойствен за европейците лед в Сапоро, ако бях изминал малкия завой, както на разгряването, бронзовият ми медал можеше да се превърне и в златен.

2. Не избрах веднага кънките. На младини повече ме привличаха гимнастиката, футболът и другите спортни игри, но най-вече хокеят и ските, ако говорим за зимните спортове. Преди десетина години у нас в Коломна построиха отлична пързалка. Беше край самата ни къща. Така видях всички кънкобегачи от елита на страната. Естествено пожелах и аз да стана като тях. Сега за мене няма по-хубав спорт от кънките. Радостта от победата е неповторимо чувство. Какво дават кънките на човека? Същото, каквото и всеки друг спорт: преди всичко здраве, а оттам и добро настроение.

3. Надявам се да участвувам в още едни олимпийски игри.

4. Върху какво само не поставях автографа си през тия дни – върху бележници, програми, дори вратовръзки! Тъкмо моя голям интерес у жителите на Сапоро към участниците в игрите и по-специално към съветските спортисти нагледно илюстрира истинската олимпийска атмосфера, в която живяхме.

ФЬОДОР СИМАШОВ

златен медал в щафетата 4х10 км и сребърен в бягането със ски на 15 км

1. Правилното разпределяне на силите по трасето и душевното равновесие – това са главните причини за успеха ми в бягането на 15 км. Мисля, че второто място все пак е успех, защото никога досега съветски скиор не е получавал сребърен олимпийски медал в тая дисциплина. Финландецът Мието, един от основните фаворити, не овладя нервите си и стартира прекалено рязко. А после на финала силите не му достигнаха и остана чак на четвърто място. Много голямо изкуство е да можеш с аптекарска точност да претеглиш всичките си възможности и изцяло да ги проявиш на пистата. Ето защо бях извънредно учуден, когато победата бе грабната от не особено известния млад шведски бегач Лундбек.

2. Стъпих на ските, когато бях 5-годишен. В родното ми село Верхний Багряш, в Татария, зиме ските бяха най-сигурното средство за придвижване. Ала до 1964 г. сърцето ми принадлежеше на колоезденето. Бях юношески шампион на републиката. В армията служих като граничар в една планинска застава, трябваше да забравя педалите и спиците. Но вече не можех без спорта. Тъкмо тогава за пръв път се залових сериозно със ските. Не мислех, че това увлечение ще стане основно в живота ми. Сега се радвам, че е така. Колко незабравими мигове са ми подарили ските! За ползата от ски-спорта са написани много хубави и интересни книги. Едва ли ще мога да кажа нещо ново. Но съм убеден в едно – който има възможност да излезе на ски поне веднъж седмично и не го прави, краде сам себе си във физическо и естетическо отношение.

3. Като завърши сезонът, сядам над учебниците: четвъртокурсник съм в Московския областен педагогически институт. Основен пункт в личните ми планове е да защитя добре дипломната си работа.

4. След бягането на 30 км, в което бях шести, към мене се приближи младо японско семейство с дете. Подариха ми оригинален сувенир: две пиленца, изработени от орехова черупка, с надпис: „Ако не си имал късмет, ще имаш." Не знам дали моите нови познати са били край трасето в Макоманай, когато стартирах на 15 км, но моя път бягах някак по-леко. Най-добрият допинг за спортиста е приятелското отношение на зрителите. Не вярвам в разните амулети и талисмани, но ще пазя най-грижливо моя сувенир. Той ми помогна да разбера истински душата на домакините, които бяха организирали отлично олимпиадата в Сапоро.

ПАНОРАМА

Според последните статистически изследвания за броя на активните спортисти в СССР на първо място се нарежда леката атлетика. С моя спорт в съветската страна се занимават 5 042 500 души, които са редовни членове на спортните организации. На второ място е футболът – 4 255 900 зарегистрирани играчи, пред шахмата – 4 012 300, баскетбола – 9 790 000, мениса на маса – 2 684 700, плуването – 1 373 600, колоезденето – 1 151 200, гимнастиката – 1 051 600, хандбала – 800 000, ските – 724 000, хокея на лед – 464 400, борбата – 428 800 и т. н.

●

Още един факт, който говори за възраждането на австралийския плувен спорт през последната година, е новият национален рекорд на Бред Купър – 1500 м свободен стил за 15.57,7. С това постижение австралиецът се нарежда на второ място в световната ранглиста за всички времена – след световния рекордьор Кинсела (САЩ), който през миналата година преплува разстоянието за 15.57,1. Досега само тия двама спортисти са преодолели границата от 16 минути.

●

На заседанието си в Мюнхен техническата комисия към Международната федерация по гимнастика определи изискванията за участие в предстоящите олимпийски игри. За пръв път в историята на игрите ще бъдат допуснати само 18 отбора, след като досега участието винаги е било неограничено. В Мюнхен ще могат да се състезават само ония отбори, които до 18 юни т.г. в международна среща при неутрални съдии наберат съответно 510 точки при мъжете и 340 точки при жените. Всеки от шестимата състезатели на отбора (независимо дали става дума за мъже или жени) не трябва да има нито една оценка, по-ниска от 8,5 точки, като в многобоя за мъже сборът на всеки отделен гимнастик трябва да надвишава 102 точки, а за жените изискването е 68 точки. Автоматически до олимпиадата ще бъдат допуснати отборите на страната-домакин ГФР и първите шест от последното световно първенство в Любляна: жени – СССР, ГДР, Чехословакия, Япония, Румъния и Унгария; мъже – Япония, СССР, ГДР, Югославия, Полша и Швейцария.

●

Бюрото на Международната федерация по ски реши да отмени дисквалификацията на френската скиорка Ани Фамоз, наложена във връзка с обвинението, че е позволила името ѝ да бъде използувано с рекламни цели от една френска радиостанция, ако възбуди съдебен процес срещу ръководителите на радиостанцията, за които скиорката твърди, че са направили това без нейно съгласие. Същото трябва да стори и Карл Шранц срещу фирмата, използувала снимката му за търговска реклама. Председателят на федерацията Марк Ходлер (Австрия) заяви, че вероятно няма да бъде организирано световно първенство за мъже поради липсата на свободни дати през тая зима. Допълнително ще бъде решено дали олимпийските медали от Сапоро ще бъдат считани и за медали от световно първенство. „Всичко ще зависи от развитието на случая с Карл Шранц" – заключи Ходлер.

ФУТБОЛЪТ В БЛИЗКИ И ДАЛЕЧНИ СТРАНИ

ОТБОРЪТ НА „АТЛЕТИКО МИНЕЙРО" – ШАМПИОН НА БРАЗИЛИЯ ЗА 1971 Г., ПРЪВ НОСИТЕЛ НА ОФИЦИАЛНАТА ТИТЛА

ЩЕ ИЗРАСТНЕ ЛИ ГОЛЯМО КРИЛО?

Да ви го представим – Виталий Шевченко от „Нефтчи" (Баку). Известно име за любителите на футбола. През миналия сезон, когато кормилото на съветския сборен отбор бе в ръцете на Валентин Николаев, 19-годишният момък намери постоянно място в състава: играл е в 10 от 11-те официални мача за 1971 г. – постижение, с което освен него може да се похвали само капитанът Шестерньов. Сега новият треньор на сборния отбор Александър Пономарьов обмисля серия от експерименти, търси попълнения, които биха влели свежа кръв в единадесеторката. Но и в тия „бурни времена" ветровете са благосклонни към Шевченко. В поредицата контролни игри в Югославия и след това той редовно фигурира в нападателната тройка. Югославяните, които са противници на съветския отбор в четвъртфиналите за европейско първенство, внимателно следяха „вертележките" на Пономарьов и представянето на отделните играчи. Коментариите им са единодушни: Шевченко сигурно ще бъде в състава за предстоящите решителни двубои!

Младият нападател на „Нефтчи" е един от щастливците във футбола. Никога досега клубните интереси не са налагали с него да се експериментира, никой не е правил опити да използува безспорния му талант, за да „запушва дупки" в другите линии и звена на отбора. Винаги е бил крило. И не случайно, а защото просто е роден за моя пост. Притежава голяма бързина, рязък старт и доста богат технически арсенал за своите години. Проявява определен вкус и към комбинативната игра. В своя клуб е основна единица, защото съумява да излезе извън рамките на сравнително тесния кръг от задачи, които лежат върху плещите на крайния нападател. Изниква тук и там, винаги готов да помогне на останалите, да ги въодушеви, да ги поведе напред, да даде тон. Затова го обичат и уважават. А като прибавим мъжеството и здравите му нерви, умението му да се бори до край, да влиза в острите стълкновения, без да мисли за... краката си, става ясно, че Виталий Шевченко притежава доста качества на съвременен футболист, които водят към жадуваното съвършенство. Съветският футбол очаква от него много, но още е рано да се говори дали надеждите ще бъдат изцяло оправдани. Защото тепърва предстои да бъде избистрен футболният лик на Шевченко...

Футболът е колективна игра, но в нея извънредно голяма е и ролята на индивидуалните усилия, на индивидуалните постижения и сполуки. Идеалните крила в миналото и сега – Матюс, Гаринча, Месхи, Джаич, Жаирзиньо – са блестели преди всичко със самостоятелните си пробиви към противниковата врата. И за тях не е било и не е без значение дали имат край себе си добри партньори, това още повече ги улеснява. Но независимо от всичко друго те винаги могат да решат сами изхода от стълкновението, от борбата, без да търсят странична помощ. Стреми ли се към това Шевченко? Ще го постигне ли и в каква степен? Или като узрее напълно, ще стане крило, което зависи изключително от партньорите си и предприема само комбинативни акции? На моя кръстопът тренировките и игрите на Шевченко с опитните майстори от сборния отбор навярно ще му помогнат да разбере себе си до край.

В ЗАТИШИЕТО МЕЖДУ ДВА СЕЗОНА

В Бразилия сега е период на футболно затишие – ако може изобщо да се говори така за страната, където кръглата топка никога не спира да се движи и да вълнува милионите си почитатели. Все още продължават коментариите около първия официален шампионат и още повече около неочакваната победа на „Атлетико минейро". В пълен ход е подготовката за предстоящото голямо събитие – „Малкото световно първенство".

Покрай всичко това отново се разгораха и страстите, свързани с обичайните покупко-продажби на играчи по това време на годината. Трудно е да се каже около кое име се вдига най-голям шум, но ако споменем 19-годишния Миранджиня от „Коринтианс", това ще е твърде близо до истината. През миналата година той отбеляза 28 гола в 40 мача и цифрата вдъхва уважение, като се има предвид значително понижената резултатност в Бразилия. Реализаторските си успехи Миранджиня (или по-точно Себастиян Миранда Фильо) постигна благодарение на две свои качества: динамитния старт и пушечния изстрел. Публиката в Рио възторжено го посрещаше и изпращаше, но. . . ръководителите на „Коринтианс" обръщаха внимание върху редица слаби страни в играта на Миранджиня – елементарното позиционно чувство и неумението му във въздушните двубои пред противниковата врата. В същото време Загало, който отново ще бъде треньор на националния отбор, без колебание включи в листата на кандидатите младия футболист

Голям футболист ли е Миранджиня или шумът около него е неоснователен? На този въпрос ще отговори „Малкото световно първенство". Защото има и други факти, които затрудняват отговора в тоя момент. „Коринтианс" съобщи, че има намерение да продаде Миранджиня. И мнозина веднага пожелаха да го купят – „Ботафого", „Флуминенсе", „Фламенго", „Васко да Гама". . . Надяваха се, че щом ръководителите на „Коринтианс" не са доволни от футболиста, ще го дадат по-евтино. Уви! Тия надежди не се оправдаха. Исканата сума бе с твърде много нули и по-нататъшната съдба на Миранджиня продължава да е неизвестна.

Но най-голямо събитие през футболната пауза безспорно е преминаването на Загало от „Флуминенсе" във „Фламенго". Заемайки новия треньорски пост, „човекът на отчаяните ситуации", както в Бразилия наричат Загало, отново свърши добра работа. Както и през 1970 г., когато само за два месеца и половина той стегна националния отбор и го направи световен шампион, така и сега големият треньор – най-големият в Бразилия, според думите на Рибелиньо – за кратко време превърна „Фламенго" от развалина в сериозна сила. В петте приятелски мача, играни през последния месец, бяха реализирани неочаквано добри приходи и клубното ръководство доволно потрива ръце. Между другото „Фламенго" завърши 2 : 2 с националния отбор на Унгария, след като водеше с 2 : 0, и постигна победа с 2 : 0 над шампиона „Атлетико минейро".

„Тактическата организация на играта във „Фламенго" не е както в националния отбор – споделя Загало. – Има доста различия, но не искам да приказвам за тях, нека другите треньори се погрижат да ги открият сами. . Новото е най-вече в отбранителната система и парирането на противниковите нападатели. Треньорът трябва да изхожда от човешкия материал, с който разполага, за да търси идеалното равновесие. Горе-долу вече съм го постигнал, но предстои още работа. Сега трябва да се погрижим за физическата подготовка, защото в края на мача с унгарците останахме без сили."

МИРАНДИНЯ – „ЗВЕЗДА" ИЛИ НЕ?

ВЪПРЕКИ ВСИЧКО НАДЕЖДИТЕ ОСТАВАТ

Напрегнатото политическо положение в Северна Ирландия поставя сериозни проблеми пред бъдещето на футбола в тая страна, която е наш противник в квалификациите за световно първенство. Известно облекчение за новия треньор на националния отбор Тери Нейл е публикуваната неотдавна наредба на Английската футболна лига, според която професионалните клубове в Англия са задължени да освобождават своите футболисти от североирландски, шотландски и уелски произход за мачовете на техните национални отбори. Но така или иначе краят на безредиците не се вижда. А това на практика означава, че и занапред североирландският тим ще играе мачовете си на неутрален терен, както стана неотдавна с отложената от миналата година квалификационна среща за европейско първенство Сев. Ирландия – Испания. Този двубой, без значение за първото място в групата, което бе спечелено от отбора на СССР, се състоя в английския град Хъл, където Тери Нейл е същевременно треньор и играч на местния втородивизионен клуб „Хъл Сити", и завърши наравно – 1:1.

Две неща попречиха на Тери Нейл да извади в моя мач най-добрата единадесеторка, която смята, че може да състави: основният му централен нападател Дуган бе с разтегнато ахилесово кухожилие, а Харви трябваше да играе със своя клуб „Съндърланд" в мач за купата на английската лига. Тяхното отсъствие обаче до известна степен бе добре дошло за треньора – помогна му да изпробва за пръв път в състава на националния отбор двама млади северноирландски играчи, за които напоследък доста се говори – Сами Макилрой от „Манчестър Юн." и Сами Морган от третодивизионния „Порт Вейл". Ето как изглеждаше единадесеторката на Сев. Ирландия: Дженингс (Тотнъм), Райс (Арсенал), Нелсън (Арсенал), Нейл (Хъл), Хънтър (Ипсуич), Клемънтс (Шефилд У.), Хамилтън (Ипсуич), Макморди (Мидълсбро), Морган (Порт Вейл), Макилрой (Манчестър Юн.), Бест (Манчестър Юн.).

Седемнадесетгодишният Макилрой е играл досега само десетина мача в първия отбор на „Манчестър Юн.", но това е напълно достатъчно за мнозина от английските спортни журналисти да твърдят, че той е „откритието на сезона". Авторитетният и уважаван Мат Бъзби, бивш треньор на „Манчестър Юн.", който от известно време ръководи шотландския национален отбор, казва, че „Сами Макилрой е най-голямата надежда на британския футбол в момента".

– Не е голямо нещастие, че не можем да играем мачовете си в Белфаст – отбелязва Тери Нейл. – Ние сме професионалисти и не бива да правим съществена разлика между домашния и чужд терен. Нали в края на краищата мачовете ни ще бъдат на Острова? Най-верните ни привърженици няма да ни оставят сами. Във всеки случай навсякъде ще играем за победа. Крайната ни цел е финалният кръг в ГФР! Моите играчи и аз вярваме, че няма да посрамим Северна Ирландия!

Не по-малък оптимист е и генералният секретар на Северноирландската футболна федерация Хари Кевън. По негова инициатива миналата година бе създадена треньорска школа за работа с млади таланти. Школата дава отлични резултати и нейната практика ще бъде продължена и разширена.

С НЯКОЛКО ДУМИ

Поради стачката на миньорите и ограниченията за консумация на електроенергия в Англия клубовете се страхуват да организират вечерни мачове на осветление. Миналата седмица, за да осигури нормално протичане на приятелския си мач с бразилския „Сантос", третодивизионният клуб „Астон Вила" закупи от Холандия специален електрически генератор на стойност 5000 лири. Мачът завърши успешно и по отношение на резултата (2:1 за „Астон Вила"), и по отношение на приходите, които поради скъпите билети достигнаха сумата 30 000 лири. Във връзка с недостига на електроенергия редица клубове изказват опасения за своите терени. Според възприетата практика в Англия през нощта след шампионатните мачове под светлината на рефлекторите се работи за възстановяване на тревните площи. Сега това е невъзможно и съществуват страхове, че забавянето на възстановителните работи може да нанесе сериозни поражения върху състоянието на терените.

●

Хосе Вилялонга, бивш технически директор на „Реал" (Мадрид) и селекционер на испанския национален отбор, е назначен за ръководител на централната треньорска школа в Испания.

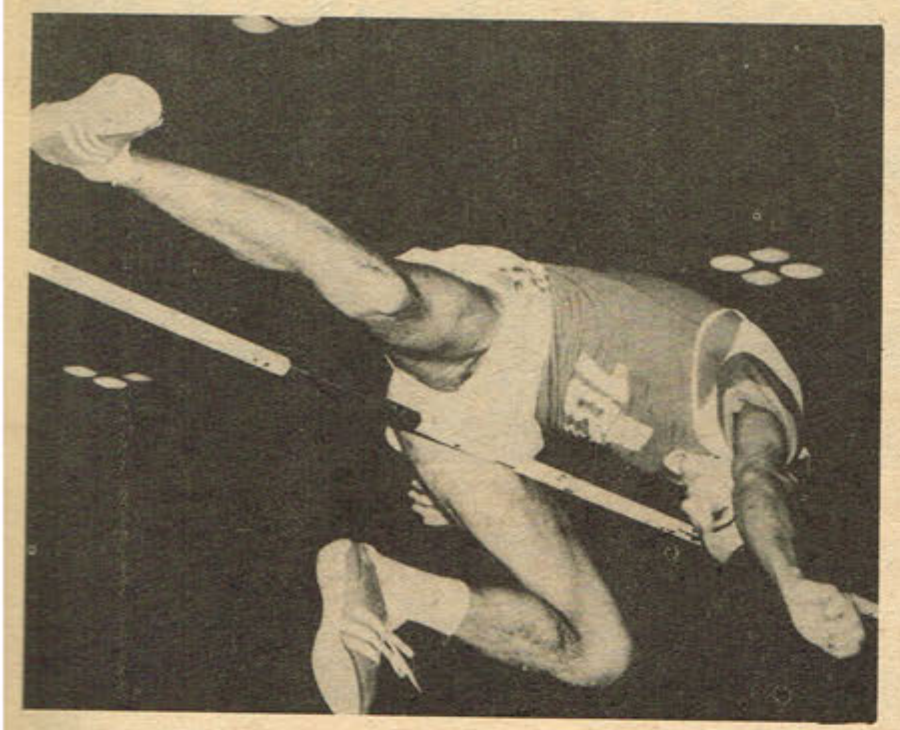
●

„Англия ще спечели европейското първенство!" Това е мнението на треньора Алф Рамзи, изразено в последния брой на „ФА нюз" – орган на Английската футболна асоциация. Между другото Рамзи заявява, че за него четвъртфиналните двубои с ГФР ще бъдат само повод за разчистване на стари сметки, и иска да участвува в световното първенство през 1974 г. като европейски шампион. Според него до финалната група в това първенство, което ще протече по възприетата нова система, ще достигнат Англия, Италия, Унгария и Югославия.

●

Лидерът в италианския шампионат „Ювентус" продължава да играе без своя млад нападател Бетега, който в 14 кръга отбеляза 10 гола и накара всички да заприказват за него. Вече цял месец Бетега лекува тежко белодробно възпаление и здравословното му състояние е значително подобрено. Това радва не само привържениците на „Ювентус", защото в лицето на Бетега специалистите виждат едно от най-надеждните млади попълнения за националния отбор.

РЕКОРДЬОРИ

Последният старт на нашите атлети преди европейския шампионат на закрито в Гренобъл бе ознаменуван с няколко радващи рекорда. До известна степен те заличиха бледото представяне на нашите ни състезатели на международния турнир на ФИСЮ преди десетина дни. Несъмнено рекорд на рекордите представлява постижението на Светла Златева *(снимката горе вдясно)*, която пробяга 800 м с цели две секунди по-бързо, отколкото победителката на миналогодишния европейски шампионат в София - световната рекордьорка на 800 м Фалк (ГФР)! Новото рекордно постижение на Св. Златева – 2.04,1 мин. – е най-добро в света през тази година и трето в историята на атлетиката!

Още трима представители на „Левски-Спартак" направиха чувствителни поправки на рекордите: Петър Богданов *(снимката горе вляво)* преодоля на скок височина 212 см, а неговият млад съекипник Иван Колев – 208 см. Вечно младата спортистка-образец Диана Йоргова *(снимката вдясно)* в първия си опит на скок дължина прибави 9 см към досегашното рекордно постижение на Н. Ангелова - 622 см! 20-годишният армеец Вълю Стоев покачи собствения си рекорд на тласкане гюлле на 18,50 м. От младите освен Ив. Колев се проявиха В. Веселинова от Асеновград на тласкане гюлле – 13,28 м, Мончо Маринов (ЦСКА) на 1500 м – 3.59,0 и Вл. Асенов (Плевен) на 800 м – 1.55,3. . .

ЮБИЛЕЕН ТУРНИР

Преди половин век група ентусиасти основаха шахматен клуб в столицата. Без подкрепата на каквито и да е държавни органи, те сложиха началото на шахматното движение в България. Минаха 50 години. . . Неузнаваемо се промени обликът на нашата страна, коренно различни са сега условията за спортуване в сравнение с онези трудни години на началото. При тези условия бързо се увеличи броят на шахматистите, а нашите най-добри майстори са желани партньори на всички международни турнири.

XXV републиканско първенство, което завърши миналата седмица, беше посветено на 50-годишнината на българския шахмат. Финалът на това трудно състезание бе особено важен, тъй като резултатите от него ще послужат като едно от главните мерила за формирането на олимпийския и националния отбор. Победителят Бохосян се включва направо в олимпийския отбор, а тримата първи ще продължат борбата в зоналните турнири за световно първенство. Основният състав на юбилейния турнир бе комплектуван от класиралите се на първите седем места в двата полуфинала в София и Ловеч. Жалко, че в олимпийската година полуфиналите се проведоха по една неподходяща система – швейцарската при която са възможни много изненади. Така във финала не намериха място мм Спиридонов и Радев, но, разбира се, освен системата вина имат и те самите, защото подцениха този етап на първенството. От гросмайсторите не взе участие Г. Трингов, един от най-талантливите ни шахматисти. Участието на тези трима познати майстори на шахматната игра, а така също на международните майстори Минев и Коларов сигурно би направило борбата още по-интересна.

Двадесет и петото първенство на страната ще влезе в историята като едно от напрегнатите, боеви и вълнуващи състезания. Характерен за турнира бе силният натиск на втория ешелон шахматисти – Бохосян, Ерменков, Киров, Аманасов, Спасов, – които показаха ярка, изобретателна игра, голяма воля за победа, умение добре да се защищават и целеустремено да атакуват.

Победителят на турнира Саркис Бохосян – тридесетгодишният майстор от Пловдив, люлка на шест шампиони (Бобоцов, Пъдевски, Трингов, Попов, Пеев) – завоюва напълно закономерно високата титла. Той беше лидер от първия до последния, деветнадесети кръг. Не загуби нито една партия, спечели осем и единадесет направи наравно, събра 13,5 точки – отличен резултат! Бохосян показа зряла игра и в трите стадия на партията, добър психологически подход към противниците и същевременно спазваше отличен спортен режим.

ПЛОВДИВСКАТА ШАХМАТНА ШКОЛА ДАДЕ ШЕСТИ ШАМПИОН НА СТРАНАТА. СЛЕД БОБОЦОВ ПЪДЕВСКИ, ТРИНГОВ, ПОПОВ, ПЕЕВ – САРКИС БОХОСЯН Е НОВИЯТ РЕПУБЛИКАНСКИ ШАМПИОН ЗА 1972 ГОД.

Гросмайстор Бобоцов, мм Радулов и мс Ерменков, които разделиха второ-четвърто място, водиха също остра борба, но за определяне на носителите на сребърния и бронзовия медал и за правото на участие в зоналните турнири ще играят допълнителен мач от по две партии, който ще започне на 5 март в София. В този допълнителен спор трябва да се има предвид особено Ерменков, който играе леко, оригинално и силно във всички кръгове на финала. Той търси конкретни и интересни решения във всяка партия, показва голяма зрелост и се проявява като много надарен шахматист. Пето-шестото място разделиха с по 12 точки гросмайстор Пъдевски и мс П. Пеев. Радостно е, че Пъдевски показа значително подобрена форма. Възвръща се присъщата му борбеност, конкретност и острота на играта. Прекалената му амбиция вероятно създаде неспокойствие и беше причина за нереализиране на ред спечелени партии. Пеев игра по-добре, отколкото на миналогодишния турнир, но също изпусна спечелени позиции и това се отрази на класирането му.

От заелите следващите места заслужават внимание Аманасов, Попов, Киров и Спасов. Едни от тях стартираха несполучливо (Спасов и Киров), а Попов не игра с присъщата му сила. Аманасов зае изненадващо високо място в градацията и дори можеше да постигне повече.

Всички, за които стана дума дотук, биха могли да се подредят в таблицата най-различно при конкретни условия и подготовка. Но сред останалите участници имаше такива, чиято сила не отговаря за финал на републиканско първенство. Точно затова може би е уместно за в бъдеще финалният турнир да бъде с 16 вместо с 20 участници. Това ще намали броя на аутсайдерите и ще създаде условия за по-напрегната и творческа игра.

Олег НЕЙКИРХ
международен майстор,
треньор на националния отбор

ВЪЗМЪЖАЛИ «КЛАСИЦИ»

ЛОМ, 28 февруари (от нашия специален пратеник Веселин ЛЕСИНГЕРОВ)

Три дни малкият крайдунавски град живя с пулса на голямото състезание – XI турнир по класическа борба за младежи (до 22 години) под шефството на ЦК на Комсомола. Турнирът бе прекрасно средство за популяризиране на борбата в Лом. В неделя при награждаването на победителите публиката сърдечно ги аплодира. А те заедно с останалите призьори я поздравиха с вдигнати ръце, сякаш казваха на връстниците си от трибуните и на малките почитатели край мениха: „До скоро виждане и. . . станете като нас! По-скоро прекрачете прага на борбата и ще видите, че не сте сбъркали!. . ."

Всъщност това бе „фасадата" на турнира – препълнена зала плюс отлична организация (дял за което имат и местните спортни ръководители!) плюс един безупречен съдийски апарат (в него участвуваха и двама гости – инж. Станислав Лис от Варшава и Василе Тот от Букурещ). В оценката за един традиционен (и авторитетен) турнир, какъвто бе този в Лом, това са неща, които стават някак в „задния двор". Защото стара истина е, че „солта" я сипват преди всичко самите участници в него. В този аспект оценката за турнира бе, че той е силен по състав, че е една полезна проверка на втория ни ешелон „класици", които след време ще поемат щафетата от днешните майстори, овладели световния връх през миналата година в София.

А ето и някои мнения:

Димитър Галинчев, помощник-треньор на националния ни мъжки отбор по класическа борба:

– Турнирът е една хубава традиция. Участниците в него показаха голям арсенал от хватки, бяха отлично подготвени технически. Състезанието бе и твърде полезна проверка за предстоящата (след два месеца) балканиада в Солун, където ще изпратим представителния младежки състав.

Инж. Станислав Лис (Полша) съдия международна категория:

– Възхитен съм от вашите младежки! Ние в Полша засега само можем да мечтаем за такава цифра участници. Най-силно впечатление ми направи техническата сръчност на състезателите – та те, въпреки че са толкова млади, вече са възмъжали за големия спорт!

Василе Тот (Румъния), съдия международна категория:

– За повечето срещи бе характерна динамиката. Много малък брой от тях завършиха без технически точки и само две двойки бяха дисквалифицирани за пасивна борба. Имаше почти във всяка една от десетте категории силна конкуренция!

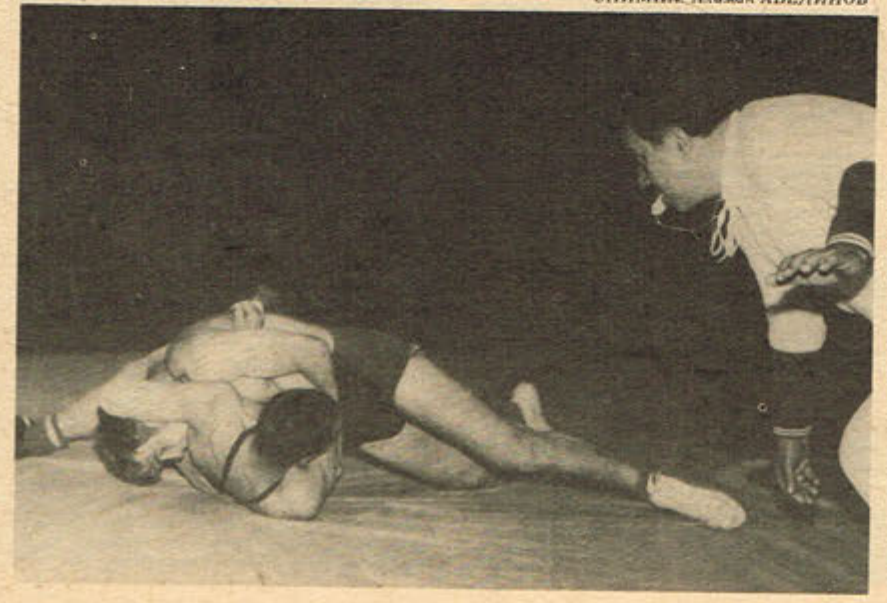
. . .Турнирът изтъкна на преден план състоянието на най-добрите ни млади борци в настоящия период. В хода на самото състезание например пролича, че в по-голямото си большинство състезателите умело използуват немалък брой технически прийоми от стойка – суплекси и полусуплекси, хвърляния през гърди, поясни хвърляния. Силно впечатление остави и поведението им в партер – освен носенето през мост мнозина вече прибягват и към използуването на нелсона, както и преобръщането с вадене на ръцете в ключ. А това безспорно е верният път в усилията на Българската федерация по борба да повиши тушовата ефективност в различните възрастови групи!

Разбира се, всичко казано дотук не означава, че младите ни „класици" са постигнали съвършенство. Все още те не действуват прецизно в тактическо отношение, когато са в края на темпа – мнозина се отпускат без съдийски сигнал за прекъсване, а това в спорт като борбата съвсем не е без значение! Понякога такова нехайство може да има неприятни последици за изхода от дадената среща. . .

Победителите в турнира: А. Мустафов (Славия – 48 кг). Л. Шурупов (ЦСКА – 52). Ам. Димитров (ЦСКА – 57). Ст. Лазаров (Академик – 62). Н. Димов (Сливен – 68). С. Христов (ЦСКА – 74). П. Славчев (ЦСКА – 82). Ил. Христов (Европол – 90). Г. Цанков (ЦСКА – 100 кг). Цв. Николов (Академик Сф – над 100 кг)

За най-резултатен борец бе обявен Петър Славчев (ЦСКА – 82 кг), спечелил всичките си срещи с туш, а за най-техничен – Стоян Лазаров (Академик – 62 кг).

СЛЕД МИГ СЪЛИЯТА М. МИХАЙЛОВ ЩЕ МАРКИРА ТУШ В ПОЛЗА НА 19-ГОДИШНИЯ ИЛИЯ ХРИСТОВ СРЕЩУ ВАСИЛ КАМЕНОВ
СНИМКА: Алиман АБЕЛИНОВ

ШАМПИОНИ 1972

СВЕТОВНИ

Бързо пързаляне с кънки

Многобой – Ард СХЕНК (Холандия)
Спринтьорски многобой – Лео ЛИНКОВЕСИ (Финландия)
жени – Моника ПФЛУГ (ГФР)

Колокрос

Аматьори – Норберт ДЕБЕКЕР (Белгия)
Професионалисти – Ерик де ФЛЕМИГ (Белгия)

ЕВРОПЕЙСКИ

Стрелба с пневматично оръжие

Пушка (мъже)– Б. МЕЛНИК (СССР) 385 т.
отборно – СССР 1509 т.
Пушка (жени) – М. РИШТЕРЕР (ГФР) 382 т.
отборно – ПОЛША 1118 т.
Пистолет (мъже) – Д. ЮГА Румъния) 386 т.
отборно – СССР 1517 т.
Пистолет (жени) – Н. СТОЛЯРОВА (СССР) 379 т.
отборно – СССР 1127 т.

РЕПУБЛИКАНСКИ

Ски – северни дисциплини

15 и 30 км – Петър ПАНКОВ (ЦСКА)
4х10 км – ЦСКА (Аджов, Тосков, Маджаров, Панков)
5 км – Добринка МИЛЮЛЕВА (Рожен-Чепеларе)
10 км – Сийка КАРЪНЛЪКОВА (ВИФ)
3х5 км – ВИФ (Стойчева, Максимова, Гергова)
Северна комбинация – Боян СОТИРОВ (Р. спортист)

Мюнхен 1972

КАНДИДАТИ ЗА ОЛИМПИЙСКО ЗЛАТО

КИНОГРАМАТА, КОЯТО ВИ ПРЕДЛАГАМЕ ДОЛУ, ПОКАЗВА КАК РАЛФ МАН АТАКУВА ПРЕПЯТСТВИЕТО. ОТЛИЧНАТА МУ ТЕХНИКА ПРАВИ ВПЕЧАТЛЕНИЕ ПРЕДИ ВСИЧКО СЪС СЪВЪРШЕНОТО ПОЛОЖЕНИЕ НА РЪЦЕТЕ ВЪВ ВСИЧКИ ФАЗИ НА ПОЛЕТА И РЯЗКОТО ИЗНАСЯНЕ НА ТРУПА НАПРЕД, КОЕТО ВОДИ ДО ГОЛЯМА ИКОНОМИЯ НА ВРЕМЕ. ЗАСЛУЖАВА ДА СЕ ОТБЕЛЕЖИ И ТОВА, ЧЕ МАН ИЗВЪРШВА ОТТЛАСКВАНЕТО НА ГОЛЯМО РАЗСТОЯНИЕ ОТ ПРЕПЯТСТВИЕТО – 2,40 МЕТРА!

РАЛФ МАН

След като през 1968 г. англичанинът Хемери пробяга 400 м с препятствия за 48,1 секунди, мнозина предричаха, че този световен рекорд дълго време ще остане недостижима мечта. И това твърдение беше горе-долу справедливо, докато на голямата лекоатлетическа сцена се появи „индианецът" Ралф Ман. Всъщност в жилите му не тече индианска кръв, той е обикновен американец и не се отличава с особени физически данни: на 21-годишна възраст е висок 179 см и тежи 76 кг. Но когато излезе на пистата...

Ралф Ман се занимава с атлетика от 7 години, а от два сезона насам играе и ръгби в студентския отбор на своя колеж. В коронната си дисциплина 400 м с препятствия е бил три пъти шампион на САЩ и три пъти студентски първенец, излезе победител в мача Европа – Америка в Щутгарт, през 1969 г. има в актива си осем спечелени състезания, през 1970 г. двадесет и две, през 1971 – тридесет и едно...

„Днес са на мода сериите от състезания – казва той. – Не се подготвям специално за всяко от тях. Тръгвам – и толкова. Но много важно е наред с това атлетът да обръща особено голямо внимание на не повече от 2–3 старта за един сезон. Иначе се претоварва психически. Честото участие в състезания и сериозността към тях се две различни неща... По начало се стремя винаги да бъда пръв. За мене е важно не постижението, а победата."

Мнозина говорят за Ман като за едно от спортните чудеса на десетилетието. Величаят го като най-техничния, най-гъвкавия хърдлист. И трябва да се каже, че спортистът до голяма степен заслужава тия суперлативи. В момента с личния си рекорд от 48,5 секунди, постигнат в първенството на САЩ през 1970 г., той заема второ място в световната ранглиста на 400 м с препятствия за всички времена.

Ралф Ман е истински влюбен в своята дисциплина. Започнал е пътя си в леката атлетика като състезател на 400 м гладко бягане.

– След време се оказа – споделя той, – че на обикновената писта ми е твърде скучно. И се ориентирах към препятствията...

– Ралф е странен момък – казва за него англичанинът Дженкинс, европейски шампион на 400 м гладко бягане. – Веднъж тренирахме заедно. В продължение на два часа не отрони нито дума, тичаше до премаляване, но с вид, който говореше, че върши нещо, което му доставя страшно удоволствие. И в същото време разправя, че му е скучно!

Голямата работоспособност на Ман е всеизвестна. Но какво би му донесла тя в Мюнхен?

– Нямам никакви сведения какво става с Хемери, който през миналата година не се състезава поради травма. Но за олимпийска победа, така или иначе, ще е необходим резултат около 48 секунди...

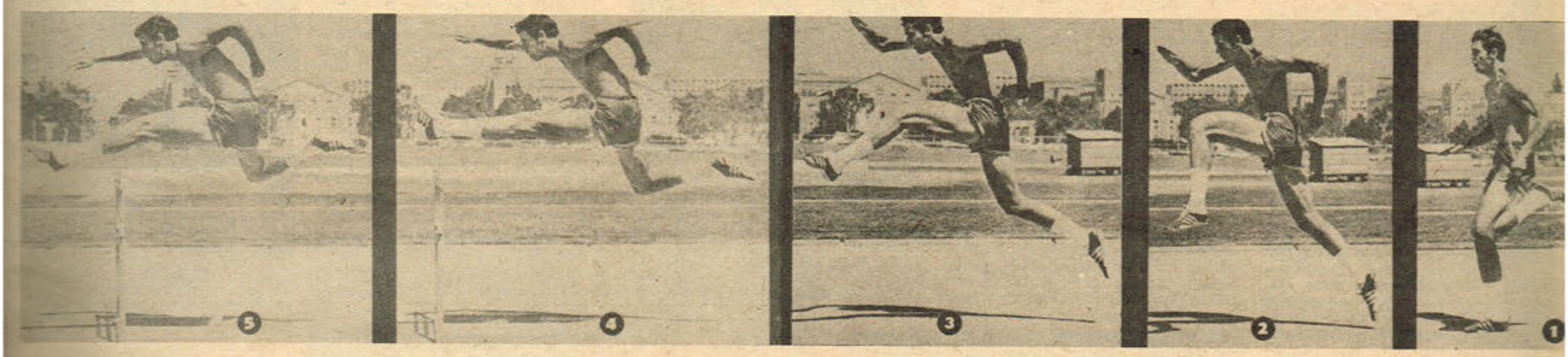
АМАТЬОРКА ЛИ Е ПРИНЦЕСА АНА?

Въпросът за аматьоризма на участниците в олимпийските игри е една от модните теми по страниците на спортните издания в цял свят. Прословутият „параграф 26" от олимпийския правилник продължава да е предмет на оживени коментарии. Мнозина изтъкват, че при днешното равнище на спорта хората, които могат да тренират и се състезават в съответствие с изискванията, се броят на пръсти. Като пример някои дори посочват само две имена: председателя на МОК Ейвъри Брънделдж и... английската принцеса Ана, европейска шампионка по езда в тридневното изпитание и спортистка № 1 на своята страна за 1971 г., която е една от големите надежди на англичаните за игрите в Мюнхен.

Наистина ли обаче принцесата е аматьорка и ще може ли да участвува в предстоящата олимпиада? На тоя въпрос се мъчи да отговори в забавната си страница френският вестник „Ekun". Между другото четем:

„Напоследък стана известно, че европейската шампионка в тридневното изпитание често е получавала пари от председателя на Международната федерация по конен спорт. В своя защита принцесата заявява, че в случая става дума за съвсем малки суми, които е използувала за покупка на вестници и някои дребни тоалетни принадлежности. Тия факти обаче вдигнаха голям шум в Англия. Трудно е да се обясни защо председателят на една толкова уважавана международна федерация се е отнесъл с такова пренебрежение към правилата за аматьоризма.

Преобладава мнението, че ездачката е по-малко виновна, отколкото председателят на федерацията, и искат оставката на принц Филип – въпросния ръководител на ФИСЕ. Затрудненията идват само от една малка подробност: че принц Филип е баща на принцеса Ана..."

9

ФАВОРИТ

Дик ФРЕНСИС

– Кога го получи? – попитах аз.

– Беше оставено тук, на масата.

– Бързо си успял да се подредиш – казах аз.

– Не съм пиян – недоволен възрази Джо. – Само две-три чашки.

– Трябва да са били доста големи – усмихнат каза Ден, взе от мене парчето хартия и прочете написаното. – „Болингброк. Две стрелци." Какво значи това? Заради него ли си се натрясъл така?

Джо грабна парчето хартия от ръцете му и го пъхна в джоба си. Кайтс излежда, чак сега бе разбрал, че Ден е чул всичко.

– Не е твоя работа – грубо каза той.

Много ми се искаше да му кажа, че не е и моя работа. Но той се обърна към мене и каза с хленчещия си, жален глас:

– Какво да правя сега?

– Ако искаш съвет от мене – отговорих аз, като се мъчех да запазя сериозния израз на лицето си, – върви веднага да изпиеш три чашки силно кафе и после гледай колкото може по-дълго да не се мярка пред очите на хората.

– Аз не питам какво да правя с това? – Той посочи джоба си.

– Не му обръщай внимание – казах аз. – Мисля, че някой си прави шеги с тебе. А може би оня, който го е написал, знае, че обичаш да поливаш мъката си с уиски, и се надява, че това е достатъчно, за да се провалиш сам. Чисто, безкръвно и ефектно отмъщение...

Джо си тръгна, а Ден отвори уста да ме попита какво става, когато изведнъж получи мъжък удар по гърба: това беше приятелският поздрав на Сънди Мейсън, който презрително изгледа отдалечаващия се Джо.

– Какво става с тоя идиот? – попита Сънди и веднага продължи, без да дочака отговор: – Защо и двамата сте такива мрачни? Да не би някой да е отмъкнал красивата брюнетка, която би е забъртала главите?

– Мислим за Бил Дейвидсън – отговори Ден, без да обръща внимание на ехидната реплика.

– Какво има да мислите за него?

– Падането му не е било случайно. Над препятствието е имало опънат тел. Алан е видял...

Сънди беше поразен.

– Видял ли е? – повтори той и изведнъж, когато най-после разбра значението на тия думи, извика: – Та това е убийство!

Опитах се да му обясня, че по начало не е било замисляно убийство. Кафявите очи на Сънди ме гледаха, без да мигат, докато свърша.

– Май имаш право – каза той. – Какво смяташ да правиш?

– Иска да разбере какво се крие зад всичко това – каза Ден. – Решихме, че можеш да помогнеш. Не си ли чувал нещо, което би хвърлило известна светлина върху целия случай? Нали се срещаш и приказваш с най-различни хора...

Сънди разроши с ръце чорлавата си червеникава коса и се почеса по тила. Но и моя масаж на мозъка не породи никакви блестящи мисли в главата му.

– Срещам се, но обикновено ми разправят за момичетата си или за сумите, които са заложили. А за майор Дейвидсън не е ставало дума.

– Виж дали някой от твоите приятели букмейкъри не е чул нещо – каза Ден. – Техните уши винаги са наостренi.

– О'кей – каза Сънди. – Да видим какво ще излезе. Само че сега нямам време. Довиждане! – И той тръгна към съблекалнята.

Ден го проследи с поглед.

– Едва ли има кон, който може да изплаши тоя разбойник Сънди! – с възхищение каза той.

– Нервите му са като въжета! – съгласих се аз.

Около нас постоянно се трупаха треньори и собственици на коне. Излязохме навън. Ден веднага стана плячка на двама репортьори, които искаха да научат мнението му за предстоящото състезание за златната купа.

Времето минаваше бавно. Започна първото надпреплуване. Ярката слънце, празнично настроената тълпа, наелектризираната атмосфера – всичко беше както обикновено.

Джо се появи след втората гара. Вече не изглеждаше толкова пиян, но беше още по-изплашен.

Ден спечели шампионското надпреплуване с препятствия. Пит галеше коня, приемаше заедно със собственика му поздравленията на тълпата, която се бе насъбрала около площадката за разседлаване, и беше в такова блажено състояние, че едва говореше. А когато и аз на свой ред с добър финален спринт спечелих моята гара, каза, че денят е завършил прекрасно. Бях готов да го разцелувам – толкова щастлив се чувствувах. В тия мигове за мене Палиндром беше най-прекрасният, най-умният, най-съвършеният кон на света. Сякаш по въздуха минах през кантара, преоблякох се и все още витаех в небесата, когато излязох навън. Струваше ми се, че мрачното настроение, с което бях дошъл тук, се е разсеяло преди хиляда години. Мислите ми за Бил бяха останали някъде на заден план, далече-далече. И само защото предварително бях взел такова решение, насочих въздушните си крачки към паркинга за фургоните. Той беше претъпкан с коли. Тоя ден във всяка гара участвуваха двадесетина коня и тук се бяха събрали почти всички фургони, които можеха да се движат. Крачех между редиците, безгрижно си тананиках и разсеяно поглеждах регистрационните им номера.

АРХ 708.

Щастливото ми настроение се пукна като сапунен мехур.

Без съмнение това беше същият конски фургон. В кабината нямаше никого. Минах отзад и се качих в каросерията. Фургонът беше празен, ако не смятаме кофата, мрежата за сено и чула – обичайния инвентар за превозване на състезателни коне. Подът бе посипан със слама за разлика от по-рано, когато беше добре изметен.

Помислих, че може би чулът ще ми даде сведения откъде е фургонът. Повечето треньори и собственици на коне изписват върху чула инициалите си. Ако и моя е с инициали, ще мога да науча поне нещичко.

Вдигнах чула, намерих инициалите и останах като втрещен. Ясно личаха бродираните с кафяви конци букви: А. Й.

Това беше моят собствен чул.

Когато се опитах да сваля Пит от облаците на земята, той явно не беше в състояние да отговаря на въпроси, които изискват умствено усилие. Стоеше до стената на съблекалните с чаша шампанско в едната ръка и с пура в другата, заобиколен от тълпа приятели, които бяха снабдени със същите предмети. По розовите им лица разбрах, че празненството продължава вече доста дълго.

Ден ми пъхна чаша в ръката.

– Къде беше? Глътни малко от моя мехурчета.

Пийнах малко шампанско, озърнах се наоколо и забелязах Джо Нантуич, притиснат в ъгъла от могъщото тяло на мистър Тюдор. Гигантът настойчиво говореше нещо, тъмното му лице беше почти изцяло скрито в сянката. Все още в жокейската си екипировка, Джо го слушаше с най-нещастен вид.

Ден се върна с нова, току-що отворена бутилка и напълни чашите ни, а после проследи моя поглед:

– Не знам дали Джо е бил пиян или не, но в последното надпреплуване направи голям номер. Нали?

– Не го гледах – казах аз.

– Е, братко, изпуснал си невиждано зрелище! Конят му се спря като вкаменен пред препятствието на отсрещната права. А беше на второ място сред фаворитите! Сега наблюдаваш нещо като разчистване на сметките...

– Тоя човек е собственикът на Болингброк – казах аз.

– Да, вярно. Същите цветове.

Клифорд Тюдор почти бе завършил разговора. Когато се извърна настрана, чухме края на последната му фраза:

Проф. АЛЕКСАНДЪР ПОПЛИЛОВ

ги въпроси беседвахме с един от най-добрите майстори и познавачи на това изкуство, с професора от Висшия институт за изобразително изкуство „Николай Павлович" Александър Поплилов.

– Каква е ролята на спортния плакат в съвременното ни общество?

– За всички независимо от това дали стоят по-близко или по-далече от активния спорт, е съвсем ясно, че грижите за развитие на физическата култура в нашето социалистическо общество са изключителни. Радостно е да се отбележи, че целта, която Българският съюз за физическа култура и спорт си е поставил – да извиси спорта като школа за физическо, морално и политическо изграждане на българската младеж, – е благородна и се изпълнява успешно.

Разбира се, за осъществяването на тази голяма и жизнено

АСЕН СТАРЕЙШИНСКИ

АПОСТОЛСКО ИЗКУСТВО

В нашия динамичен век ние рядко хвърляме поглед към този движещ се, многогласен, пъстър свят на улицата. Увлечени в бурния темп на живота, ние често се сблъскваме с приятелите си, без да ги видим, можем стотици пъти да минем край някоя нова постройка, без нито веднъж да вдигнем очи и разберем колко е висока. . .

И въпреки всичкотова квалифицираният ни запалянковски поглед едва ли ще пропусне пъстрия спортен афиш. Неговият повик от стената ни пресреща и настига, колкото и да бързаме по улицата. Това изкуство, което се обръща направо към движещите се хора, което ги привлича, подсеща, което популяризира важни събития, дава естетическа наслада и воюва за утвърждаването на определена линия, има великолепни перспективи за развитие.

Намира ли спортният плакат своето място сред океана от обяви, който сега залива стените, какво е качеството на този глашатай за привличане на повече млади и стари към физическата култура и спорта? По тези и други въпроси беседвахме с един от най-добрите майстори и познавачи на това изкуство, с професора от Висшия институт за изобразително изкуство „Николай Павлович" Александър Поплилов.

– Каква е ролята на спортния плакат в съвременното ни общество?

– За всички независимо от това дали стоят по-близко или по-далече от активния спорт, е съвсем ясно, че грижите за развитие на физическата култура в нашето социалистическо общество са изключителни. Радостно е да се отбележи, че целта, която Българският съюз за физическа култура и спорт си е поставил – да извиси спорта като школа за физическо, морално и политическо изграждане на българската младеж, – е благородна и се изпълнява успешно.

Разбира се, за осъществяването на тази голяма и жизнено необходима цел се използват най-различни средства. Спортният плакат има своето място сред тези средства преди всичко поради самата природа на плаката. Това изкуство е изкуство-масовик. Неговото основно положително качество е, че може да общува умело тъкмо с масите, към които се насочва, и физическата култура.

Спортният плакат е идеалният агитатор на физическата култура главно поради свои две обективни същности.

На първо място той се явява винаги своевременно и навсякъде, на открито и закрито, по села и градове, по цели страни или дори по цялата земя – както е тази година например, годината на олимпийските игри. Няма по-популярно, по-непретенциозно и по-апостолско изкуство от плаката.

На второ място плакатът внушава своите идеи преди всичко с образи. А образът е силно средство. „Едно е да чуеш, друго е да видиш" – казва народът. Без съмнение плакатът е едно ярко „изобретение" на изобразителното изкуство, той е неоценим в нашата динамична съвременност със своята деловитост, повсеместност, със своята впечатляваща образност.

ГЕОРГИ ЦВЕТКОВ

– Как се справя със своите задачи нашият спортен плакат?

– С други думи: използуваме ли го достатъчно задълбочено за големите, за истинските задачи на спорта в нашето общество или той ни служи преди всичко за обяви на спортни състезания? Имам впечатление, че правим само второто. То обаче е най-малкото, което можем да получим от спортния плакат. Той трябва да стане трибуна на ония норми и високи цели, които са смисъл и съдържание на спорта в България – здрав дух, граждански, човешки и спортни добродетели в здраво тяло.

Трябва да се стремим да избягваме колкото може повече някои черти на плаката от капиталистическите страни. Там спортният плакат има единствено комерчески цели, служи на спортния бизнес. За жалост и някои наши плакати имат предимно зрелищен характер.

Една от най-главните спънки за развитието на нашия плакат е изоставащата ни печатна база. Тук следва доста още да се направи.

– Бихте ли изтъкнали някои наши художници, които работят в областта на спортния плакат.

– Сега у нас има една високонадарена генерация плакатисти. Тия таланти могат много да [illegible] могнат за пропагандирането спорта. Но засега мнозинство[illegible] от тях не са привлечени към п[illegible] зи тематика. Все пак има и [illegible] кои, които успешно работят спорта. Сред тях най-ясно проф[illegible] лиран е способният млад худо[illegible] ник Стефан Ненов. Той получи[illegible] награда на последната излож[illegible] на приложната графика в Соф[illegible] за своя плакат „XXX европейс[illegible] първенство по вдигане на теж[illegible] ти". Цяла поредица спортни п[illegible] кати направи преди няколко год[illegible] ни и изтъкнатият млад плак[illegible] тист Асен Старейшински – и о[illegible] бено се изяви със своите произв[illegible] дения по повод IX световен фе[illegible] тивал на младежта и студент[illegible] те. Това бяха майсторски тво[illegible] би. Разбира се, с тях не се изчер[illegible] ват всички, които работят у н[illegible] в областта на спортния плака[illegible] но сигурно е, че ние имаме поте[illegible] циални и налични сили [illegible] дейност много по-активна, про[illegible] лемна и задълбочена в област[illegible] на нашия все още млад спорт[illegible] плакат. Струва си тези сили [illegible] се използуват още повече. Те[illegible] вече на международно равни[illegible] Нашите плакатисти достой[illegible] се съревновават на междунаро[illegible] ните биеналета на плаката в[illegible] Варшава и печелят награди. [illegible] са вече наш добър капитал.

Димитър ПАМПУЛО

* * *

СТЕФАН НЕНОВ

– . . .да не мислиш, че ще се оставя да ме правиш на глупак? Ще стоя всичко, каквото зависи от мене, за да те лишат от право на езда.

Той мина покрай нас и ми кимна, за да покаже, че ме е познал, което доста ме учуди.

Джо се облегна на стената. Търсеше опора. Лицето му беше зеленикавобледно и покрито с пот като на болен. Той се приближи до нас и заприказва без стеснение, сякаш бе забравил, че разпоредителите и членовете на Националния комитет по конен спорт лесно могат да ни чуят:

– Тая сутрин ми се обадиха по телефона. Същият глас, както винаги. Каза само няколко думи: „Не излизай пръв в шестото надпрепускване" – и затвори телефона. Нищо не успях да отговоря. . . А и бележката, която ви показах: „Болингброк. Тая седмица. . ." Нищо не разбирам. . . Не излязох пръв. А сега моя мръсник. . . казва, че ще ангажира друг жокей. . . и разпоредителите ще започнат да ме разпитват защо съм яздил така. . . а аз съм съвсем болен. . .

– Пийни малко шампанско – каза Ден.

– Нямам нужда от глупашкото ти съчувствие – изръмжа Джо, уловi се за корема и тръгна към съблекалните.

– Що за дяволска история? – каза Ден.

– Не знам – отговорих аз на моя въпрос, който ме поставяше твърде нелепо. Сега още повече бях заинтригуван от неприятностите на Джо. Телефонният разговор беше в противоречие със съдържанието на бележката. Както винаги, някой искаше едно, а друг го заплашваше за това с отмъщение.

– Бих искал да знам дали Джо винаги казва истината – промълвих аз.

– Едва ли – отговори Ден и остави тая тема.

С делови вид се приближих до Пит. Той се извини пред приятелите си и тръгнахме към вратата.

– С какъв фургон докарахте Палиндром в Челтънхем?

– Взех един под наем. Защо? Днес имах общо пет коня. Трите докарах с моя фургон, а за Палиндром и останалия наех чужд.

– Откъде го нае?

– Защо питаш? Знам, фургонът е стар и по пътя са спукали гума, но на конете нищо им няма, иначе Палиндром нямаше да спечели надпрепускването.

– Не се вълнувай, друго ме интересува. Просто исках да науча откъде си намерил моя фургон.

– Ако искаш да го купиш, няма смисъл. Истинска развалина е.

– Хич и не мисля. Кажи ми само откъде си го наел?

– Както винаги: от фирмата „Литълпетс" в Стейнинг. – Той се намръщи. – Чакай, чакай. Отначало казаха, че всички фургони са заети, но после изведнъж се съгласиха, обещаха да намерят, щом ми е все едно какъв ще е.

– Кой го докара тук? – попитах аз.

– Обикновен шофьор.

– Добре ли го познаваш?

– Не особено добре. Знам само, че твърде често кара вземе под наем фургони. И все е недоволен от нещо. Но кажи най-после защо ме разпитваш за всичко това?

– Струва ми се, че има някаква връзка със смъртта на Бил Дейвидсън – казах аз, – но засега само ми се струва. Можеш ли да научиш откъде точно са взели твоя фургон? Питай фирмата, която го е наела. И моля те, не споменавай името ми.

– Толкова ли е важно? – попита Пит.

– Да. Важно е.

– Тогава ще им се обадя утре сутринта.

*

На другата сутрин, щом ме видя, Пит каза:

– Обаждах се за моя фургон. Собственост е на един фермер от околностите на Стейнинг. Ето името и адреса му. – Той бръкна с два пръста в малкото джобче на сакото си, извади парче хартия и ми го даде.

– Много ти благодаря – казах аз и сложих парчето хартия в портфейла си.

До края на състезанията разправих историята за тела поне на десетина души с надеждата, че някой може би ще знае защо е бил опънат там. Сега историята бе известна на целия хипо друм. Но въпреки старателната ми сеитба не успях да събера никакви плодове. Сега трябваше да очаквам да се разрази буря.

В събота сутринта, докато закусвах със Сцила, децата и Джоан, телефонът иззвъня. Сцила отиде да се обади, а после се върна и каза:

– За тебе е, Алан. Не си каза името.

Влязох в гостната и вдигнах слушалката:

– Ало.

– Мистър Йорк, преди седмица ви предупредих, но вие предпочетохте да не обърнете внимание на предупреждението ми.

Почувствувах как кожата на главата започва да ме сърби. Гласът беше мек, приглушен, леко дрезгав, не заплашителен и яростен, а по-скоро глас на приятен събеседник.

Не отговорих нищо. Гласът каза:

– Мистър Йорк, слушате ли?

– Да – казах аз.

– Ако обичах насилието, миналата седмица щях да ви изпратя много по-остро предупреждение. И ви давам още един шанс, за да ви покажа, че никак не искам да ви причиня зло. Занимавайте се с вашите работи и престанете да задавате глупави въпроси. Това е всичко. Просто престанете да разпитвате и нищо няма да ви се случи. – Настъпи пауза, после гласът продължи и в него за пръв път се появиха заплашителни нотки: – Разбира се, ако видя, че насилието е абсолютно необходимо, ще наема някого, за да го приложи. Надявам се, че ме разбирате, мистър Йорк?

– Да – отново казах аз. И си помислих за Съни, за противната усмивка и ножа му.

– Добре, тогава друго нямам. Разчитам, че ще бъдете благоразумен. Довиждане, мистър Йорк. – И затвори телефона.

Веднага се свързах с телефонистката и попитах може ли да ми каже откъде са ме търсили.

– Почакайте малко – каза тя. – Свързали са ви чрез централата в Лондон, но не успях да проследя по-нататък. Много съжалявам.

– Нищо. Много ви благодаря.

– Кой беше? – попита ме Хенри, когато се върнах на масата.

– Един човек, който иска да купи ловджийско куче – казах аз.

– С други думи – обади се Поли, – не задавайте ненужни въпроси и няма да получавате глупави отговори.

– Хенри винаги иска да знае кой се обажда – каза Уилям.

Аз замълчах и подадох чашата си на Джоан, за да ми сипе още кафе.

*

„Лотосът" поглъщаше милите между Котсуолд и Съксес и мъркаше като сит комарак. Изминах 50-те мили между Сайрънчестър и Нюбъри за 53 минути – не защото бързах, а просто поради удоволствието да карам колата със скоростта, за която беше предназначена. И освен това отивах при Кейт.

Тя живееше в Съксес, на около 4 мили от Бърджес Хил. Стигнах там в един часа и двадесет минути, намерих пътя към гарата и спрях колата до тъгла, зад един голям камион. Отидох на касата и си купих билет за Брайтън. Не исках да се разхождам из Брайтън с моята кола: веднъж ме бяха познали по „лотоса" и си имах неприятности..

Пътуването ми отне 16 минути. Във влака се питах за стотен път коя ли непредпазлива забележка ме бе отвела в оновa гнездо на оси – конския фургон. Кого съм разтревожил с думите си, че не само знам за тела, но и смятам да разбера кой го е опънал там? Виждах само два отговора и единият от тях хич не ми харесваше.

Спомних си как бях казал на Клифорд Тюдор, че в случая [illegible] Бил не всичко ми е ясно. Това направо означаваше, че за мен[illegible] падането на Бил не е случайност и че смятам да предприема не[illegible] що във връзка с него.

Но освен на Тюдор бях разказал всичко само на Кейт. Само на Кейт. Само на Кейт. Само на Кейт. Колелата на влака подсех[illegible] моя рефрен и го повтаряха безкрай, сякаш за да ме дразнят.

Какво пък, не бях искал от нея да пази тайна, не виждах ма[illegible] кава необходимост. Тя е можела да разкаже на половината Ан[illegible] глия какво съм й съобщил. Само че е имала твърде малко време за да го направи. Бяхме се разделили в Лондон вече след полу[illegible] нощ, а конският фургон не пристигна само 17 часа по-късно.

Слязох в Брайтън и общият поток на пътниците ме отведе в чакалнята на гарата. На площада отпред имаше десетина таксита. Внимателно заразглеждах лицата на шофьорите. Не можах да открия нито един познат. Никой от тях не беше тогава в Плампътн.

Старт

ЗАБАВНИ МИНУТИ

ТОДОР КУЗМОВ

КАК ДА СЕ ИГРАЕ НА ЧУЖД ТЕРЕН

ИЛ. ЛИПАВЦОВ

СПЕЦИАЛЕН ЗА ЗАЛЕЗЕЛИ МЕРНИК ЗА НОВИ ВЪЛШЕБНИЦИ

ВСЕКИ ЗАЕМА ПОДХОДЯЩО МЯСТО ЗА НОВИТЕ

СПОМЕНИ ЗА ЗИМАТА...

КРЪСТОСЛОВИЦА

По листа на часовниковата стрелка: 1. Ленивец, типка при игра на футбол. 2. Известен нападател от „Локомотив" – Пловдив. 3. Западногермански нападател, участник в най-добрия отбор на VIII и IX световно първенство. 4. Спортна пътека. 5. Заключителна част на спортно състезание или турнир. 6. Футболен отбор от „А" РФГ. 7. Единият от финалистите на IX световно първенство по футбол в Мексико – 1970 г. 8. Футболист от представителния отбор на „Левски-Спартак". 9. Световноизвестен аржентински футболист. 10. Италиански футболен деятел, дълго през годините на Втората световна война е укривал Световната купа в дома си. 11. Завой на велосипед, автомобил и др. по крива линия. 12. Известен наш певец-баритон, заслужил артист и лауреат на Димитровска награда (1899–1950 год.). 13. Воден пункт. 14. Село във Великотърновско, на река Дунав. 15. Старши треньор на ЦСКА. 16. Италиански полузащитник, участник в световните първенства в Англия и Мексико. 17. Плоскодънна едноместна спортна лодка със задвижващ мотор. 18. Световноизвестният вратар на „Стоктън". 19. Централен защитник от отбора на ГФР, участник в двете последни световни първенства. 20. Футболен отбор от италианската „А" дивизия. 21. Спортен съд.

Съставил: Георги ПАВЛОВ

Напомняме...

ПОЗНАВАТЕ ЛИ ЕМБЛЕМИТЕ НА ДРУЖЕСТВАТА, ЧИИТО ОТБОРИ ИГРАЯТ В „А" РФГ? НАПОМНЯМЕ ВИ ГИ ОЩЕ ВЕЛНЪЖ. ВРЕМЕ Е И ТЕЗИ, ЧИЯТО ГРАФА Е ОСТАНАЛА ПРАЗНА – „ЛЕВСКИ-СПАРТАК", „ЛЪСКОВ" (ЯМБОЛ) И „БОТЕВ" (ВРАЦА),– ДА ПОБЪРЗАТ С УТВЪРЖЛАВАНЕТО НА СВОЯТА ДРУЖЕСТВЕНА ЗНАЧКА. . .

ЗАСЛУЖЕНО 0:0

Фейлетон

Тактиката на решаващия мач бе дадена от положението на двата славни съперника: домакините, за да спечелят титлата, не трябваше да допуснат да им бъде вкаран гол, гостите, ако искаха да се задържат в елитната група, трябваше да спечелят точка. И двамата треньори рискуваха: възприеха системата 1-10-0!

Съдията Просек, изглеждащ необичайно здрав след боледуване, изведе на терена 22 бойци, решени да пожертвуват всички свои менискуси за защита на своята врата.

Още при жребието щастието обърна гръб на отбора на „Спартра" – монетата определи той да изпълни начален удар, а това означаваше да отвори защитата си. Треньорът Тадеаш Горски повери изпълнението на началния удар на най-бързия състезател Несмутни, за когото се предполагаше, че ще успее след удара по най-бързия начин да се върне в защитните редици. Нашето национално крило изпълни отлично задачата! Играчите на „Салвия" психически не бяха подготвени за този неочакван маньовър, и по-специално стоперът Маруш, който при отбиване на топката с „ножица" изпълни този прийом нечисто и улучи гредата на собствената врата. Треньорът Будител забеляза заплашващата опасност и промени веднага системата на 3-8-0, като прикрепи към вратаря Младек, до всеки стълб на вратата, изтегленият дотогава в наказателното поле свързки. След този вълнуващ увод играта на „Салвия" се успокои дотолкова, че до почивката в централния кръг можеше да концертира духовата музика на транспортните работници.

Началото на второто полувреме смути зрителите. В 5-та минута спартанският защитник Таборник овладя топката, рязко спринтира, стигна чак до ъгловото флагче на съперника и дори се канеше да центрира топката пред салвистката врата. Но добре подготвеният съдия Просек видя, свирна и правилно посочи на Таборник жълтия картон – предупреждение за провокация. Такива простъпки наистина нямат място по нашите игрища!

После вече футболистите със смислена игра в двете наказателни полета удържаха нулевия резултат и можаха да се оттеглят в съблекалните уморени, но щастливи, изпроводени от ръкопляскания на 58-те зрители (от тях почти половината бяха членове на вече споменатата духова музика).

На нас не остава нищо друго, освен отговорно да напишем: Това беше състезание!

Ладислав ВАНИШ

САТИРИЧЕН ОБЕКТИВ

– ЕТО ТАКИВА ЩЕ СТАНЕТЕ, АКО ПРОДЪЛЖАВАТЕ ДА СПОРИТЕ С МЕНЕ И ВИ ИЗКЛЮЧИМ ОТ СПОРТНОТО ДВИЖЕНИЕ – КАЗВА СЪДИЯТА НА ИГРАЧИТЕ, КОИТО НЕ СА СЪГЛАСНИ С РЕШЕНИЕТО МУ.

– КАТО ТОЗИ С ШАПКАТА ЛИ? – ПИТАТ ВЪЗМУТЕНИТЕ ФУТБОЛИСТИ. – ТИ СИ ТАКЪВ. . . ДАЖЕ СИ ПО-СМЕШЕН. . .

Решения на комбината от брой 38

А. Кръгословица: 1. Енива 2. Дювиар (Анри) 3. Драва 4. Воле 5. Нонес (Франко) 6. Шамони 7. Шанца 8. Боне (Оноре) 9. „Алеко" 10. Непела (Ондрей) 11. Схенк (Ард) 12. Глас (Хенри) 13. Базел 14. Зайлер (Тони) 15. Келер (Ерхард) 16. Рууд (Биргер) 17. Радом 18. Меснер (Хайнрих). 19. Оуенс (Джеси) 20. Шуба (Беатрис) 21. Шранц (Карл) 22. Канада 23. Рашка (Иржи) 24. Пера (Патрик) 25. Телур 26. Асплер (Никол) 27. Осака.

Б. Олимпийски кръгове: Първи кръг: 1-2. Морк (Инголф) 2-3. Калма (Ален) 3-4. Аванс 4-1. Сом. Втори кръг: 5-6. Нарта 6-7. Ажио 7-8. Осло 8-5. Отран. Трети кръг: 9-10. Оже (Жан-Ноел) 10-11. Еме 11-12. Слалом 12-9. Мукахо. Четвърти кръг: 13-14. Холик (Иржи) 14-15. Керала 15-16. „Амок" 16-13. Кох (Роберт). Пети кръг: 17-18. Фамоз (Ани) 18-19. „Заза" 19-20. Авоар 20-17. Риф.

В кръгчетата с цифри: 1-17. Виктор Коноваленко

МИНИ СЛУЧКИ

ПЕНСИЯ ЛИ?

Към края на футболната си кариера Коце Благоев се състезаваше от „Дунав" – Русе. На един мач срещу софийски отбор той пропуснал „сигурен гол" и отбраняващият си вратар му подхвърлил:

– Май ти е време за пенсийка, а?

Но през второто полувреме Коце направил два чудесни гола от далечно разстояние и изработил още един. След мача ветеранът се обърнал към младия вратар:

– Ела да те почерпя. За пенсийка не ми стигаха само още два гола и се бях отчаял. . . Благодаря ти, че ми помогна. . .

И ЗАКЪСНЕЛИТЕ ЗНАЯТ ДА БЪРЗАТ

Това е станало в Сицилия, не е изключено и мафията да има пръст в мазни работа. Съдията Гаетано Еспозато трябвало да ръководи срещата между островните отбори „Спортинг Дуомо" и „Про Летиери". Но футболистите от „Спортинг" не се явили на терена и съдията дал служебна победа на домакините. Миг след това на терена се появили закъснелите спортисти. Въпреки техните молби и закани Еспозато не променил решението си.

Затова пък, когато стигнал у дома си, той забелязал, че закъснелите този път са избързали пред него – жилището му било разрушено от бомбена експлозия!

7 ДНИ СПОРТ

ФУТБОЛ: „А" РФГ – XVIII КРЪГ

ЛЕВСКИ-СПАРТАК – АКАДЕМИК

В София:	15	9	4	2	30-13

ЧЕРНО МОРЕ – ЦСКА „СЕПТ. ЗНАМЕ"

Във Варна:	19	4	5	10	11-24
В София:	19	1	4	14	13-48

ЕТЪР – ЛОКОМОТИВ (ПД)

Във В. Търново:	2	0	1	1	2-5
В Пловдив:	3	0	1	2	1-7

ЧЕРНОМОРЕЦ – ЧАРДАФОН-ОРЛОВЕЦ

В Бургас:	1	0	0	1	0-1
В Габрово:	2	0	0	2	0-4

ЛЪСКОВ – МАРЕК

В Ямбол:	1	0	1	0	1-1
В Ст. Димитров:	2	0	1	1	1-2

СПАРТАК – ЖСК-СПАРТАК

В Плевен:	14	5	5	4	16-13
Във Варна:	14	1	4	9	10-28

ДУНАВ – БЕРОЕ

В Русе:	11	9	2	0	23-9
В Ст. Загора:	11	1	4	6	8-20

СЛАВИЯ – БОТЕВ

В София:	4	3	1	0	5-2
Във Враца:	5	0	1	4	2-9

ЛОКОМОТИВ (СФ) – ТРАКИЯ

В София:	16	12	2	2	37-10
В Пловдив:	16	6	5	5	18-16

СЕВЕРНА „Б" РФГ – XVIII КРЪГ

Кърпачев – Лудогорец (3:1-3 11-10), Доростол – Металург (0:0-1 1-2), Добруджа – Кънчев (2:0-3 7-9), Светкавица – Академик (6:3-6 15-20), Левски – Раковски (2:0-3 5-5), Локомотив (Мз) – Локомотив (ГО) (5:2-4 10-7), Вихър – Чавдар (2:1-2 10-7), Локомотив (Ре) – Септ. слава (1:4-3 6-9), Дунав – Волов (3:0-4 8-14).

ЮЖНА „Б" РФГ – XVIII КРЪГ

Сливен – Торпедо (0:0-1 1-4), Балкан – Ябълков (0:0-1 0-2), Горубсо – Марица (6:1-8 20-19), Арда – Родопа (5:2-4 16-15), Локомотив (Бс) – Вълкъжд (2:1-4 5-9), Сл. герой – Димитровград (1:1-1 3-3), Канев – Миньор (0:1-2 3-5), Граничар – Марица (Пз) (0:0-1 0-1), Перник – Пирин (5:5-3 16-11).

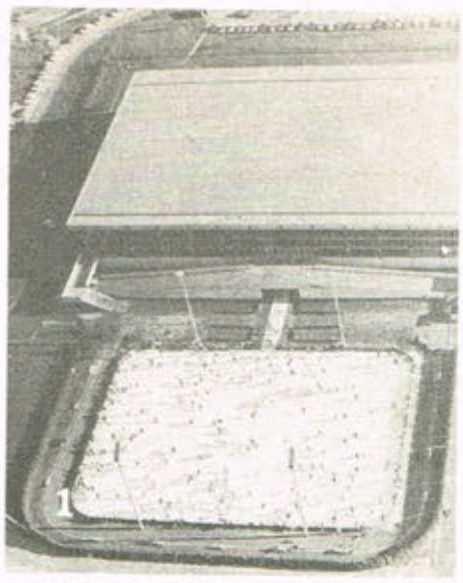
АТЛЕТИКА: **Републикански крос за мъже, жени, юноши и девойки-старша и младша – и за ветерани на 5 в Сливен. По същото време и на същия маршрут заедно с нашите мъже на 10 000 м ще се състои и традиционният крос на социалистическите армии; републикански зимен шампионат на открито на всички хвърляния за всички възрастови групи на 4 и 5 в Пловдив.**

СКИ: **Балканиада от 3 до 5 в Боровец.**

БАСКЕТБОЛ: **Републиканско първенство за жени – „А" група на 5 в зала „Сливница": Спортист – Академик (Пз), ВИФ – ЦСКА „Септ. знаме", Левски-Спартак – Марица (Пз), Славия – Академик (Сф), както и срещи в Бургас и Варна.**

ВОЛЕЙБОЛ: **Републиканско първенство за жени на 4: Марица – ЦСКА, АКАДЕМИК (Пз) – Славия, Арда – Академик (Сф), Ботев – Перник, и на 5: Марица – Славия, Академик (Пз) – ЦСКА, Арда – Левски-Спартак и Ботев – Локомотив.**

екран

1 ДОСКОРО НА ЛЕДЕНАТА ПЪРЗАЛКА В МЮНХЕН „ВЛАСТВУВАХА" ЛЮБИТЕЛИТЕ НА КЪНКИ-СПОРТА, НО ОТ КРАЯ НА ЯНУАРИ ТУК ЗАПОЧНАХА ПРЕУСТРОЙСТВА,КОИТО ТРЯБВА ДА ПОДГОТВЯТ ЗАЛАТА ЗА ПРЕДСТОЯЩИТЕ ОЛИМПИЙСКИ ДВУБОИ НА БОКСЬОРИТЕ. (КИЙСТОУН – БТА).

2 ЛОНДОНСКАТА ПОЛИЦИЯ ЗАДЪРЖА СЕВЕРОИРЛАНДСКИ ДЕМОНСТРАНТИ, КОИТО ПО ВРЕМЕ НА НЕОТДАВНАШНИЯ МАЧ ПО РЪГБИ МЕЖДУ НАЦИОНАЛНИТЕ ОТБОРИ НА АНГЛИЯ И СЕВ. ИРЛАНДИЯ НАХЛУХА НА ТЕРЕНА И НАСТОЯВАХА ПРЕД СЕВЕРОИРЛАНДСКИЯ КАПИТАН ТОМ КЕРНЪН ДА ВЪРНЕ ОТБОРА СИ В СЪБЛЕКАЛНИТЕ В ЗНАК НА ПРОТЕСТ СРЕЩУ ДЕЙСТВИЯТА НА АНГЛИЙСКОТО ПРАВИТЕЛСТВО. (АП – БТА).

3 ТАЯ ЗИМА ИМЕТО НА СЪВЕТСКИЯ ТЕНИСИСТ АЛЕКСАНДЪР МЕТРЕВЕЛИ НЕ СЛИЗАШЕ ОТ СТРАНИЦИТЕ НА СВЕТОВНИЯ СПОРТЕН ПЕЧАТ. СЕРИЯТА МУ ОТ ПОБЕДИ В ОТКРИТИТЕ ПЪРВЕНСТВА НА АВСТРАЛИЙСКИТЕ ЩАТИ НАПРАВИ СИЛНО ВПЕЧАТЛЕНИЕ. (АПН).

4 ТОВА НЕ Е МОМЕНТ ОТ ПРОЧУТОТО МАСОВО СЪСТЕЗАНИЕ ЗА КУПАТА „ВАЗА" В ШВЕЦИЯ, А ОТ ПОДОБЕН СКИ-МАРАТОН НА 70 КМ, ОРГАНИЗИРАН В КАВАЛЕЗЕ (ИТАЛИЯ). В НЕГО СТАРТИРАХА 4403 СКИОРИ, ПОВЕЧЕТО ОТ КОИТО ИЗМИНАХА РАЗСТОЯНИЕТО ЗА ПОМАЛКО ОТ ПЕТ ЧАСА. (АНСА-БТА).

5 В ИЗТОЧЕН СИБИР И ОСОБЕНО В ЯКУТИЯ С ГОЛЯМА ПОПУЛЯРНОСТ СЕ ПОЛЗУВАТ НАДБЯГВАНИЯТА С ШЕЙНИ, ТЕГЛЕНИ ОТ ЕЛЕНИ. (АПН).

Старт

ЗА ВАШИЯ АЛБУМ

·ИНТЕР· МИЛАНО

ОСНОВАН ПРЕЗ 1908 Г. И ОТНАЧАЛО НОСИ ИМЕТО „АМБРОЗИАНА". ДЕВЕТ ПЪТИ ШАМПИОН НА ИТАЛИЯ. НАЙ-ГОЛЕМИТЕ МУ УСПЕХИ СА СВЪРЗАНИ С ИМЕТО НА ТРЕНЬОРА ХЕЛЕНИО ХЕРЕРА – ПРЕЗ 1964 И 1965 Г. ПОД НЕГОВО РЪКОВОДСТВО „ИНТЕР" СПЕЧЕЛИ КУПАТА НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ШАМПИОНИ И МЕЖДУКОНТИНЕНТАЛНАТА КУПА. СЕГА НА ТРЕНЬОРСКИЯ ПОСТ Е БИВШИЯТ ИГРАЧ НА КЛУБА ИНВЕРНИЦИ. ЦВЕТОВЕ: СИНЬО И ЧЕРНО. „ИНТЕР" ИГРАЕ МАЧОВЕТЕ СИ НА СТАДИОН „САН СИРО" В МИЛАНО,КОЙТО ПОБИРА 80 ХИЛЯДИ ЗРИТЕЛИ.

СЪСТАВ (ОТ ЛЯВО НА ДЯСНО): ПРАВИ – БЕРТИНИ, БУРНИЧ, ВИЕРИ, БЕЛУДЖИ, ЛАНДИНИ, ФАКЕТИ; КЛЕКНАЛИ – СУАРЕС, БЕЛИН, МАЦОЛА, БОННИСЕНЯ, КОРСО.

FC INTERNAZIONALE